

ΤΑΜ ΤΑΜ

ΦΛΟΓΑ *και* ΒΕΛΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

N° 8

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Οί φίλοι του, τού έλεγαν συνεχώς ότι ο μαρκήσιος ήταν ένας αδιόρθωτος προικισμένος και πως έπρεπε να προσέχει την κόρη του και ο Λουπιάν γινόταν έξω φρενών. Έκείνη όμως, κάθε

φορά που τον έβλεπε στο μαγαζί δεν ξεκολλούσε από δίπλα του. Μιά ημέρα ο σκύλος του κ. Λουπιάν είχε χαθεί από ώρα.

---Ψάξε να τον βρής, είπε στον Λουσιέ.

‘Ο Προσπέ, έπεσε στα γόνατα κι’ άρχισε να ψάχνη κάτω από τὰ τραπέζια. Τέλος, τον βρήκε ψόφιο. Τον έβγαλε έξω και τον παράδωσε στην κυρία του, που έκλαιγε άπαρηγόρητα κι’ έλεγε:

---Φτωχό μου σκυλάκι... Ποιός σε σκότωσε... Θάψτο στον κήπο, δίπλα στον άτυχο φίλο του τον παταγάλο...

---Νομίζω ότι ψόφησε από τὸ μισικότο που τού

έδωσε ένας πελάτης, έλεγε ο Λουσιέ στον κ. Λουπιάν, στην γυναίκα και τους φίλους του που τον είχαν περικυκλώσει.

---Είσαι δέβαιος γι’ αυτό; ρώτησε ή κ. Λουπιάν

και κατόπιν είπε ιδιαίτερος στον άνδρα της ότι ο Λουσιέ είχε φέρει γρουσουζιά στο μαγαζί τους. Έκείνος όμως ενδιαφερόταν περισσότερο για τὸ ζήτημα της κόρης του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

BURT LANCASTER
ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ WARNER BROS
ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΒΕΛΟΣ
(THE FLAME AND THE ARROW)

Στά μέσα του 12ου αιώ-
νος, δόλοκληρη ή Βο-
ρειος Ίταλία, ήταν έ-
ρειπωμένη από τους
συνεχείς πολέμους και
κάτω από την κατοχή του Γερμανού Αυτοκράτο-
ρος Μπαρμπαρόσσα. Οί άρχοντες που είχαν σάν
θεό τους τόν πλούτο και πατρίδα τους τό συμφέ-
ρον, ύπηρετούσαν πιστά και άφωσιωμένα τόν αυ-
τοκράτορα της Γερμανίας που τους είχε δώσει ά-
πόλυτη κυριαρχία πάνω στους υπηκόους του και
έξουσίαζαν τίς διάφορες έπαρχίες του άπέραντου
κράτους του. Από την Γένοια μέχρι την Άδριατι-
κή, ή άλλοτε πλούσια προέκταση του παντοδύνα-
μου Ρωμαϊκού έθνους, δρισκόταν υποδουλωμένη
στους Γερμανούς βάρβαρους πολεμιστάς, που εί-
χαν κατέβει από τόν μακρινό βορρά...

Πάνω στά βουνά όμως, της περήφανης τούτης
χώρας που είχε άμέτρητα παλληκάρια και ήρωες,
φυσούσε τό άγέρατο της λευτεριάς και οί άνθρω-
ποι που κατοικούσαν εκεί, άνάμεσα στην φύσι και
την μορφή της ζωής, είχαν τάξει σάν σκοπό,
νά έλευθερώσουν την πατρίδα τους από τόν βάρ-
βαρο κατακτητή. Μιά φοίτητα τέτοιων ανθρώπων,
κατέβηκε μιά φορά στην πλοίασα πόλι της Λομ-
βαρδίας και παρ' όλίγο νά νικήση τόν Γερμανό
άρχοντά της κατακτητή Ούλριχ του Έρς και νά
διώξη μακριά τόν άμέτρητο στρατό του Αυτο-
κράτορα. Άρχηγός τους, ήταν ένα άτρόμητο παλ-
ληκάρι από παλιά άρχοντική οίκογένεια που τόν εί-
χαν βαπτίσει στην έκκλησία Ντάρντο, αλλά έπε-
δή ήταν άσος στο τόξο, τόν φώναζαν «Τό βέλος».

Ήταν ένας δυναμικός άνθρωπος με άληθινή ά-
γάπη για την σκλαβωμένη του πατρίδα και ό έν-
θουσιασμός του για την λευτεριά της, έφθανε σέ
άπίστευτο βαθμό λατρείας. Ο Ντάρντο ζούσε
στην Γκρανέτζια, ένα μικρό όρεινό χωριό που ήταν
σκαρφαλωμένο στους πρόποδες τών βουνών σάν άη-
τοφωλιά, ύστερα από την άποτυχία του, νά λευ-
τερώση από τούς κατακτητές της, την αγαπημέ-
νη του Λομβαρδία και κατέστρωνε καθημερινώς
σχέδια μαζί με τούς συντρόφους του, πώς θά
έβλαπταν περισσότερο τόν κοινό και μισητό τους
έχθρο...

Ο Ντάρντο, ήταν άφθαστος στο τόξο, είχε σι-
δερένια μπράτσα και την πονηρία της άλεπούς.
Τού άρεσε τό κρασί, τό πλούσιο γέλιο και ήξερε

σπιθαμή πρὸς σπιθαμή
την παραμικρή γω-
νιά στά δάση και τά
βουνά που περιτριγύριζαν
την Λομβαρδία. Άγά-

πησε κάποτε μιά όμορφη κοπέλλα, Φραντζέσκα
ήταν τό όνομά της. Της άρεσε κι' αυτής τό δυ-
ναμικό τούτο παλληκάρι και δέν άργησαν νά πα-
ντρευθοῦν στην μικρή και γραφική έκκλησιά του
έλευθερου όρεινού χωριού τους. Γρήγορα όμως άρ-
χισαν τούς τσακωμούς. Ήσαν και οί δύο τους πε-
ρήφανοι και ή γυναίκα, που σκεπτόταν έγωϊστικά,
δέν συγχωρούσε ποτέ ούτε τό παραμικρό από τά
λάθη του άνδρός της: Έτσι, σιγά - σιγά απο-
μακρύνθηκε ό ένας από τόν άλλον.

Ότε ακόμα κι' αυτή ή γέννησις του γιου τους,
του Ρούντι, δέν στάθηκε αίτία νά ξαναβροῦν την
χαμένη τους αγάπη. Ο Ντάρντο κι' ή Φραντζέ-
σκα μάλωναν διαρκώς. Οί τσακωμοί τους όμως
δέν δάστηξαν για πολύ. Τό δέντρο της παντρείας
τους, ταράχθηκε από ένα σοβαρό γεγονός που ά-
φησε δόλοκληρο τόν κόσμο του χωριού και της πό-
λεως, με άνοχτό τό στόμα, έναν πῆχυν.

Κάποτε, που ή Φραντζέσκα είχε κατεβή στην
πόλι, την είδε ό κόμης Ούλριχ του Έρς, που ήταν
γνωστός πιο πολύ σέ όλη την περιοχή σάν «τό γε-
ράκι» και την αγάπησε. Η Φραντζέσκα, που είχε
δαρεθῇ τούς τσακωμούς της με τόν Ντάρντο και
της άρεσαν τά πλούτη και τά λούσα, δέχθηκε την
πρόταση που της έκανε ό κόμης και πήγε νά ζή-
ση μέσα στο πολυτελές του κάστρο. Παρατήσε
τόν Ντάρντο και τό παιδί της και έγινε ή οικοδέ-
σποινα του πύργου. Όσο για τόν Ντάρντο, από τόν
καιρό που τούς άφησε ή Φραντζέσκα άφοσιώθηκε
με όλη την ψυχή του στην άνατροφή του Ρούντι.
Τόν έμαθε νά ρίχνει με τό τόξο και του μιλούσε
διαρκώς για την σκλαβωμένη τους πατρίδα...

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ ΤΡΑΤΜΑΤΙΖΕΤΑΙ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ, ό κόμης Ούλριχ, έμαθε για
την Γκρανέτζια ότι ποτέ εκεί πάνω δέν είχε
πατήσει πόδι στρατιώτη του κι' αποφάσισε νά της
άφαιρέσει αυτό τό προνόμιο. Όλοι οί άνδρες του
χωριού, θά έφευγαν, έτσι είχαν συμφωνήσει και
θά έμεναν μονάχα οί γυναίκες για νά υποδεχθοῦν
τόν άρχοντα - κατακτητή τους. Ένώ όμως οί γυ-
ναίκες είχαν παραταχῇ στους δρόμους του χω-

οιού, είδαν ξαφνικά νά κατεβαίνει από τὸ μονοπάτι τοῦ δουνού ἕνας ἄνδρας πὺν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα μικρὸ ἀγόρι. Καὶ τῶν δύο τὰ μαλλιά ἦσαν δλόξανθα καὶ γυαλίζαν σάν χρυσαφένια κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίνες τοῦ πρωῒνου ἡλίου. Γεμάτες κατάπληξι οἱ γυναῖκες τῆς Γκαρνέτζια ἔτρεξαν κοντά του, τὸν περικύλιωσαν καὶ μὲ ἀνησυχία τὸν ρωτοῦσαν γιατί κατέθηκε στὸ χωριό.

---Ντάρντο, τοῦ φώναξε μιὰ ἡλικιωμένη πού τὰ κάτωσπρα μαλλιά τοῦ κεφαλιού της, ἔδειχναν τὴν σοφία τοῦ χρόνου πὺν εἶχε συγκεντρωθῇ στὸ γέρικο μυαλό της, γιατί ἦρθεσ ἐδῶ; Πᾶς γυρεόνοντας γιὰ φασαρίες;

---Γιὰ νὰ δῶ τὸ ὄμορφα μάτια σου, ἀπάντησε ὁ Ντάρντο ἀτάραχος καὶ γεμάτος κέφι. Ἀποθύμησα τὴν ὄμορφιά σου νόννα Μπάρτολι!

---Κατάλαβα, συνέχισε ἡ γερὰ. Ἦρθεσ γιὰ νὰ κάνης φασαρίες. Τὸ παιδί, γιατί τὸ ἔφερες ὁμως μαζί σου;

---Γιὰ νὰ δῇ τὸν κόμητα Οὐλριχ καὶ τὴν μητέρα του. Τοὺς ἀποθύμησε καὶ τοὺς δύο.

---Ντάρντο παιδί μου, τὸν συμβούλευσε ἡ νόννα Μπάρτολι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γιου σου, ἄφησέ τον νὰ νομῖζη ὅτι ἡ Φραντζέσκα εἶναι πεθαμένη. Τί θὰ γάγιας ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀνώφελη συνάντησι; Γιατί ξύνεις μόνος σου τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς σου;

---Δὲν τοῦ κρίνω ποτὲ τίποτα, βροντοφώνησε ὁ Ντάρντο. Εἴμαστε σάν φίλοι μὲ τὸν γιό μου καὶ δὲν λέμε ψέμματα μεταξύ μας...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, φάνηκε ἕνας ἔνοπλος καβαλλάρης μὲ μιὰ φανταχτερὴ πανοπλία καὶ ψηλὸ λοφίο στὸ κεφάλι, πὺν ἦρθε κοντά στὶς γυναῖκες καλπάζοντας ἐνῶ ἔλεγε συγχρόνως:

---Ἀνοίξτε δρόμο γιὰ τὸν κόμητα Οὐλριχ.

Σὲ λίγο ἐμφανίσθηκε καὶ ὁ κόμης Οὐλριχ, μὲ τὴν συνοδεία του. Προπορευόταν πάνω σ' ἕνα περὶφανο ἄλογο, ντυμένος μὲ μιὰ βασιλικὴ στολὴ πολὺχρωμη, κρατώντας στὸ δεξιὸν τὸν χέρι ἕνα γεράκι. Τὰ νύχια τοῦ αἰμοδόρου ἀρπακτικοῦ πουλιοῦ ἦσαν βαμμένα χρυσά καθὼς καὶ ἡ μύτη του. Πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Οὐλριχ, ἐρχόντουσαν δύο ἔφιππες γυναῖκες - καὶ οἱ δύο τόσο ὄμορφες πὺν δὲν μπορούσες νὰ ξεχωρίσης ποιά ἦταν ἡ ωραιότερη. Ἡ μία ἦταν μελαχροινὴ, μὲ κατὰμαυρα μαλλιά σάν τὰ πέπλα τῆς νύχτας καὶ ἡ ἄλλη δλόξανθη πὺν ἔμοιαζε σάν ἀνοιξιάντικη καθάρια ἡμέρα.

Ἡ μελαχροινὴ, πὺν δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Φραντζέσκα, τὴν πρῶν γυναικὰ πὺν Ντάρντο ἔριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά στὸ πλῆθος πὺν πρὶν μερικά χρόνια ἦταν ἀνάμεσά τους καὶ τὴν θεωροῦσαν δική τους καὶ κατόπιν ἄφησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ στὸ ἄπειρο. Ἡ ἄλλη, ἦταν ἡ ἀνηψιά τοῦ κόμητος Οὐλριχ, ἡ Ἄννα τοῦ Ἐρς. πὺν οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν γιατί τὸ βασιλικὸ αἷμα πὺν ἔτρεχε στὶς φλέβες

της, τὴν ἔκανε τρομερὰ περὶφανη.

Τὰ περιστέρια πὺν λουζόντουσαν στὸ συντριβάνι τοῦ χωριοῦ, μόλις μυρίσθηκαν τὸν κίνδυνο πὺν ἔφερε ὁ ἐρχομὸς τοῦ κόμητος, πέταξαν τρομαγμένα, μακρὰ. Ὁ Οὐλριχ, τράβηξε τὰ ἡνία του ἀλόγου του μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ ἄφησε τὸ γεράκι πὺν κρατοῦσε νὰ ξεχυθῇ σάν σαῖτα στὸν οὐρανό. Νόμιζες ὅτι ἤθελε νὰ δειξῇ στοὺς κατοίκους τῆς Γκαρνέτζια, ὅτι εἶχε τόση δύναμι, πὺν ἐξουσίαζε καὶ τὸν οὐρανὸ τους ἀκόμα. Συγχρόνως ὁμως, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς συγκεντρωμένες γυναῖκες, ξεπρόβαλε ἕνας ἄντρας, πὺν γονάτισε ἀμέσως καὶ ὤψωσε τὸ τόξο του πρὸς τὰ αἰθέρια. Ἡ χορδὴ τεντώθηκε καὶ τὸ βέλος πὺν συγκατοῦσε, ἔφυγε σφυρίζοντας πρὸς τὰ οὐράνια. Ἦταν ὁ Ντάρντο, πὺν σημάδευε καὶ σκότωνε σὲ λίγο, τὸ ἀπαίσιο πουλὶ τοῦ αἰμοδόρου ἀφέντη του.

Τὸ γεράκι πὺν πρὶν ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα πετοῦσε περὶφανα στὸν ἀέρα, ἔπεφτε, τρυπημένο ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ Ντάρντο. Κυλίσθηκε μαζί μὲ τὸ φονικό του ὄπλο πάνω στὸ χῶμα τοῦ δρόμου καὶ ἔμεινε ἀψυχο, κοντὰ στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου πὺν σήκωνε τὸ βάρος τοῦ κόμητα. Ὁ κόμης Οὐλριχ, δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ πρόσωπό του ἔμεινε ψυχραῖο καὶ ἀνέκφραστο ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ τοξότης πὺν κρατοῦσε τὸ μικρὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι, ὤψωσε παλληκαρῖσια τὸ ἀνάστημά του καὶ φώναξε δυνατὰ:

---Ροῦντι - νὰ σοῦ συστήσω τὴν μητέρα σου. Εἶναι ἐκείνη ἡ μελαχροινὴ πὺν στέκεται δίπλα στὸν περὶφανο τοῦτο ἄρχοντα. Τὴν βλέπεις; Αὐτὴ εἶναι. Τώρα θὰ τὰ ξέρης ὅλα, ὅσα κουτσομπολεύουν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτὸς ἐδῶ, εἶναι ὁ κόμης Οὐλριχ, τὸ «γεράκι» ὅπως τὸν λένε - εἶναι ὁ ἄντρας τῆς μητέρας σου. Πῆγε μαζί του πέντε χρόνια, πρὶν, ὅταν ἀκόμα ἐσὺ εἴσουν αὐτὸ μωρὸ στὴν κούνια. Μὴ τὴν κατηγορῇς ὁμως, οὔτε νὰ τὴν μισήσης ποτέ. Ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοὶ καὶ ἐκείνη λαχταροῦσε τὴν πολυτέλεια. Κοντὰ σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἐχθρὸ τῆς πατρίδας μας, βρῆκε ὅ,τι ποθοῦσε ἡ καρδιά της. Νὰ τὴν λυπάσαι μόνον πὺν ἔπρεσε τόσο χαμηλά. Εὐγενικοὶ μου ἄνθρωποι, αὐτὰ εἶχα νὰ σῆς πῶ. Ἀντίο σας. Δρόμο τώρα Ροῦντι (στράφηκε καὶ εἶπε στὸν γιό του) δρόμο πίσω γιὰ τὸ δουνό, ἐκεῖ πὺν ἀνήκουμε. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐδῶ εἶναι μολυσμένη. Χρειαζόμαστε καθαρό ἀέρα!

Μιὰ βαρειά, νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε, μόλις τέλειωσαν τὰ λόγια τοῦ Ντάρντο καὶ χιλιάδες μάτια τὸν παρακολουθοῦσαν καθὼς, κρατώντας τὸν μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι τραβοῦσε γιὰ τὸ μονοπάτι πὺν θὰ τὸν ἔφερνε πίσω στὸ δουνό. Ὅλων οἱ καρδιὲς χοροπήδησαν, ὅταν ἡ βροντῶδης φωνὴ τοῦ κόμητος Οὐλριχ, ἀντήχησε μέσα στὴν ἀπεραντωσύνῃ τῆς σιωπῆς:

---Περίμενε ἕνα λεπτὸ!

Ὁ Ντάρντο, σταμάτησε.

—Είσαι ένας μεγάλος δλάκας, Ντάρντο. Πισοπαθείς να κάνης τόν έξυπνο, ενώ δέν είσαι. Έχμεταλλεύθηκες τήν αδυναμία μου και έγινες τόσο θρασύς. Βλέπεις, δέν μπορώ να χρησιμοποιήσω τήν δύναμη πού μου προσφέρει τό Αυτοκρατορικό μου αξίωμα γιά να άπαντήσω κατάλληλα σέ έναν παρατημένο σύζυγο. Μου έδωσες όμως έσύ μιά άλλη ευκαιρία, με τό γεράκι. Σ' αυτό τό σημείο μπορώ να κάνω χρήση τής εξουσίας μου. Τό ευγενικό σπόρτ κατά του κυνηγιού των γερακιών, προστατεύεται από Αυτοκρατορικό νόμο...

—Ο Ντάρντο χαμογέλασε.

—Τό έπιτρέπει όμως ο νόμος του βουνού. Έγώ δύνον σ' αυτόν ύπακούω.

—Τόν ξέρω τόν νόμο του βουνού, άπάντησε πειραγμένος ο κόμης, αλλά έγώ είμαι με τό μέρος του γερακιού.

—Τά γεράκια σου είναι άσφαλισμένα άν δέν κυνηγούν τά πουλιά πού ζούν στά βουνά μας...

—Και ποιά είναι τά βουνά σου; ρώτησε αυτή τήν φορά ή Άννα του Έρς, με άρκετή ειρωνεία στον τόνο τής φωνής της...

—Έκεί πού ζώ.

—Και είναι πολλά;

—Άρκετά. Και περήφανα σάν κι έμένα.

—Η λαϊδή Άννα, δέν βρήκε άλλη λέξη. Άποτραδήχηκε νικημένη. Ο κόμης, άρχισε τώρα να μιλά στον Ρούντι:

—Άκουσέ με Ρούντι! Τί θα γίνη με τόν πατέρα σου; Μή κάνει να χάνω τήν ύπομονή μου. Θέλεις να τόν τιμώσω άσπρη για να βάλω μυαλό; Άσφαλώς, όχι. Νομίζω όμως, ότι μπορείς να με βοηθήσης. Σε προσκαλώ να έρθης να μείνης μαζί μας στον πύργο. Η μητέρα σου σε θέλει κοντά της. Όσο είσαι έσύ κοντά μας, θα είναι και άσφαλισμένα τά γεράκια... Λοιπόν... τί λές;

—Τό παιδί, τόν κυττούσε χωρίς να μιλά. Σαφνικά ο κόμης, φώναξε προστακτικά στους άνδρες του:

—Πάρτε τό παιδί!

—Όλα όσα έγιναν κατόπιν, ήσαν τόσο άστραπιαία πού ο περισσότερος κόσμος δέν κατάλαβε, τί ακριβώς συνέβη. Τό ξάχαρο παιδί φάνηκε γιά λίγο στον άέρα, πάνω από τά γυαλιστερά κράνη των στρατιωτών του κόμητος, ενώ συγχρόνως, οι γροθιές του Ντάρντο, δούλευαν συνεχώς σάν έμβολα μηχανής. Τρείς στρατιώτες, δίπλωσαν στα δύο, μονοκλώνοντας από πόνο και ένας άλλος έφτυνε αίματα και δόντια. Τό πλήθος των γυναικών περικίχλωσε κατόπιν τόν Ντάρντο και δωδεκάδες χέρια, έπιασαν προστατευτικά τό άγόρι. Προτού ο Ούλριχ συνέλθη από τήν κατάπληξη, ο Ντάρντο με τό γινύ του, έτρεχαν κιάλας προς τήν πλατεία, με προορισμό τό πλησιέστερο καταφύγιο. Μιά βοοχή βέλη, τους άκολούθησε.

—Προσέξτε μη χτυπήσετε τό παιδί, ουρλιάζε

ο Ούλριχ και οι στρατιώτες του, άρχισαν να περικυκλώνουν τό κτίριο μέσα στο οποίο πατέρας και γινός είχαν τώρα εξαφανισθή. Γρήγορα ο Ντάρντο, μεταφέροντας τόν Ρούντι στην πλάτη του φάνηκε πάνω σε μιά γειτονική ταράτσα. Ο στόχος πού έδινε προκάλεσε τό ενδιαφέρον των ανθρώπων του Ούλριχ και άμέσως σχεδόν ο ουρανός σκοτεινιάσε από βέλη. Ο Ντάρντο, συνέχιζε άδιάφορος τό σκαρφάλωμα πάνω στην όροφή τώρα.

Σαφνικά, όλόκληρο τό πλήθος πού τόν παρακολουθούσε με κοιμένη τήν άνάσα, άφησε να του ξεφύγη μιά κραυγή τρόμου. Ο Ντάρντο, παραπάτησε και παρ' όλίγο να γλιστρήσει. Άν έπεφτε από εκεί πάνω, τόσο αυτός όσο και ο Ρούντι, θα γινόντουσαν κομμάτια. Οι στρατιώτες, φώναζαν και βλαστημούσαν και οι γυναίκες του χωριού, παρακαλούσαν τόν Θεό να βοηθήσει τόν Ντάρντο. Ο άτρόμητος άρχηγός τους, μετακινώταν με δυσκολία τώρα και όλοι καταλάβαιναν ότι θα είχε πληγώθῃ. Τό ζευγάρι, πατέρας και γινός, εξαφανίστηκαν κατόπιν, πίσω από μιά άλλη όροφή και οι άντρες του Ούλριχ, άρχισαν να δρασκειάζουν, τοίχους, πόρτες και παράθυρα. Πέντε λεπτά άργότερα, ένας Γερμανός στρατιώτης βρήκε τόν Ρούντι, μέσα σε ένα σωρό από άχυρα σε έναν σταύλο έκει τριγύρω. Όσο για τόν Ντάρντο δέν φαινόταν πουθενά. Σάν να είχε ανοίξει ή γή και τόν κατάπιε. Ο κόμης Ούλριχ, δέν είχε διάθεση να χάσει τήν ήμέρα του ψάχνοντας. Έδωσε διαταγή να ξαναγυρίσουν στην Λουβαρδία. Άφησε μονάχα μιά μικρή φρουρά εκεί.

ΤΟ ΕΠΙΠΝΗΜΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

ΟΙ ΦΡΟΤΡΟΙ του Ούλριχ, ήσαν επηρεασμένοι από τά γεγονότα πού είχαν διαδραματισθή τό πρωί κι' εκείνο τό βράδυ, έβλεπαν τριγύρω τους μέσα στις σκιές τής νύχτας φανταστικούς έχθρους. Οι κάτοικοι, είχαν άποτραβηχθή από νωρίς στα σπίτια τους και διπλαμπάρωσαν πόρτες και παράθυρα γιάτι φοβόντουσαν ότι ή όργη του Ούλριχ θα έσπουσε στα κεφάλιά τους. Άργά, τό ίδιο εκείνο βράδυ, στην πιό σκοτεινή ώρα τής νύχτας ένας κουκουλωμένος άνθρωπος πού τόν συνώδεε μια καλόγρηνα, διέσχισαν τήν μικρή πλατεία του χωριού.

—Άλτ! φώναξε ο σκοπός. Ποιός είσαι;

—Είμαι ο φαρμακοποιός Μαντζόνι - πηγαίνουμε σε έναν άσθενη μαζί με τήν αδελφή...

—Περάστε! είπε ο στρατιώτης. Τό ζευγάρι, εξαφανίστηκε μέσα σε μιά στοά και άν ο στρατιώτης τους παρακολουθούσε θα τους έβλεπε να μπαίνουν στο σιδηρουργείο του Πίχκολο πού είχε γεννηθή χωρίς γλώσσα. Στο δάθος του σιδηρουργείου, μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο ήσαν μαζεμέ

νοι πολλοί ἄνδρες, ὅπως ὁ Πάπα - Πιέτρο θεῖος τοῦ Ντάρντο, ὁ δυσροδέψης τοῦ χωριοῦ, ὁ βαρελᾶς κι' ὁ ἴδιος ὁ Πίκεκολο, ἕνας κοντός ἀλλὰ γεροδεμένος ἄντρας μὲ περιποιημένη γενειάδα καὶ ὀλόμυαρά μάτια ποὺ ἦσαν σὲ διαρκὴ κίνησι. Πάνω σὲ ἓνα ντιβάνι, ἦταν ξαπλωμένος μπρούμουντα ὁ Ντάρντο, μὲ ἓνα βέλος φυτεμένο στὸν ὦμο. Ποῦ καὶ ποῦ, ἀφῆνε γὰ τοῦ ξεφύγη ἓνα μουγγρητὸ πόνου. Οἱ δύο νεοφερμένοι χαιρέτησαν μὲ ἓνα νεῦμα τοῦ κεφαλοῦ. Ὁ δυσροδέψης εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Προσπάθησε νὰ τὸ θγάλη μόνος του.

— Κρατήστε του τὰ χέρια, πρόσταξε ὁ φαρμακοποιός:

Ἡ καλόγρηνα, πέταξε τὸ ράσο ἀπὸ πάνω της καὶ τὸ μαντήλι ποὺ σκέπαζε τὸ κεφάλι της. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ φάνηκε ἕνας ἄντρας μὲ σκληρὰ χαρακτηριστικά. Ἡ φωνὴ του ἦταν σάν βαρύτονου.

— Κάποιος νὰ κρατήσῃ ἀναμμένο τὸ καμίνι, εἶπε. Θὰ χρειασθῇ ἓνα καφτὸ σίδερο, γιὰ νὰ καυτηριάσουμε τὴν πληγὴ.

Ἡ καλόγρηνα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν καπνοκαθαριστὴ τοῦ χωριοῦ. Πῆγε σιμὰ στὸ καμίνι. Ὁ Ντάρντο, μὲ κόπο γύρισε καὶ ἀνασπώθηκε στὸ ντιβάνι.

— Τί ἔγινε τὸ παιδί; Ποῦ εἶναι ὁ Ροῦντι; ρώτησε.

— Παραδόθηκε γιὰ νὰ σοῦ σώσῃ τὴν ζωὴ, τοῦ ἀπάντησε ὁ φαρμακοποιός. Πέσε κάτω.

Ὁ Ντάρντο, πετάχθηκε ὀρθὸς καὶ ἔτρεξε τρεκλίζοντας πρὸς τὴν πόρτα.

— Σταματήστε τον.

— Μὴ τὸν ἀφίνετε νὰ φύγῃ...

— Κανεῖς δὲν πρόκειται νὰ μὲ σταματήσῃ, εἶπε ὁ Ντάρντο ἄγρια καὶ ἐτοίμασε τὶς γροθιές του.

Ὁ καπνοκαθαριστὴς ὅμως ποὺ ἦταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν πληγωμένο, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆρε ἓνα μεγάλο πέταλο ποὺ ἦταν δίπλα του καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του. Ὁ Ντάρντο, σωριάσθηκε σάν ἀδειο σακάκι, κάτω. Δὲν ἔβγαλε οὔτε ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Σ' εὐχαριστῶ ἀδελφῆ, εἶπε ὁ φαρμακοποιός. Φέρε τώρα τὸ ζεστὸ σίδερο.

Ἡ ἔγχερσις, ἦταν μακάβρια, ὀδυνηρὴ, ἀλλὰ καὶ σύντομη. Ὁ Ντάρντο, ποὺ εἶχε ξαναλιποθυμήσει τώρα ἀπὸ τὸν πόνο, τοποθετήθηκε προσεκτικὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του, στὸ ντιβάνι.

— Δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ γίνῃ καλά, ψιθύρισε ὁ φαρμακοποιός...

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ντάρντο συνήλθε. Οἱ φίλοι του τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ χαρὰ.

— Γοήγορα θὰ ξαναβρῆς τὸν γιὸ σου, τὸν παρηγόρησαν. Πρέπει ὅμως πρῶτα, νὰ βορῶμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ σὲ κρύψουμε. Θὰ ἀνακαλύψουμε ἂν δολερὴ κανένας δικός μας στὸν πύργο.

Ὁ Ντάρντο ὅμως τοὺς ἔκανε νόημα νὰ στα-

ματήσουν καὶ πρόφερε ἀργὰ μὲ τὴν ἀδύνατη φωνή του.

— Ἀφήστε με ἑμένα καὶ κυτᾶτε καλύτερα τὶς δουλειές σας. Μὴ μπλέξετε κι' ἐσεῖς. Ἐγὼ πρέπει, νὰ ἐλευθερώσω τὸ παιδί μου.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ντάρντο, ἀκολούθησε βαρεῖα σιωπὴ ποὺ ἀπλώθηκε πένθιμη μέσα στὸ δωμάτιο.

— Δὲν εἶναι τόσο ἀπλό, ὅπως τὰ λές, εἶπε ὁ φαρμακοποιός σὲ λίγο. Δὲν εἶσαι μονάχα ἐσὺ ὁ παράνομος Ντάρντο. Βέβαια, εἶσαι ἐπικηρυγμένος γιὰ πολλὲς χιλιάδες χρυσὰ φλουριά, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ποὺ σὲ βοηθοῦμε θὰ ἔχουμε τὴν ἴδια τύχη σύντομα. Ὅλοι εἴμαστε παράνομοι. Εἶναι ὅμως ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰτὶ μόνο ἔτσι θὰ ἐλευθερώσουμε τὴν Λομβαρδίαν ἀπὸ τὴν σκλαβιά.

— Κύριε φαρμακοπιέ, τὸν διέκοψε ὁ Ντάρντο, ὅλα καλὰ καὶ ἄγια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω μέχρις ὅτου ἐλευθερωθῇ ἡ Λομβαρδία γιὰ νὰ ξανασιφίξω στὴν ἀγκυάλια μου τὸ χαμένο μου παιδί. Γιὰ μένα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ πάρω πρῶτα μέσα ἀπὸ τὸν πύργο...

— Μὴ διάζεσαι, εἶπε ἀπλᾶ ὁ φαρμακοποιός. Θὰ γίνῃ κι' αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ μπορῆς νὰ στέκεσαι πρῶτα στὰ πόδια σου....

Ὁ Ντάρντο σηκώθηκε καὶ δοκίμασε νὰ περπατήσῃ. Ξανακάθισε ὅμως, μουγκρίζοντας ἀπὸ πόνο. Ἡ ἀναπνοή του εἶχε γίνῃ βαρεῖα καὶ τὸ πρόσωπό του ὠχρό.

— Ποῦ θὰ μὲ κρύψετε; ψέλισε.

— Στὸν ἀρχαῖο ναό. Ἐκεῖ δὲν πρόκειται νὰ σὲ βρῇ κανεὶς...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, τριάντα χρονῶν περίπου καὶ ντυμένος μὲ πλούσια ρούχα, στεκόταν ἀντίκρου ἀπὸ τὸν κόμητα Οὐλρικ, στὸ μεγάλο ἥλα τοῦ ἀπέραντου πύργου. Ὁ ἀνθρῶπος αὐτός, ἦταν ὁ πρῶτος ἀνάμεσα στοὺς τιτλοῦχους τῆς Λομβαρδίας καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν πύλιν πλοῦσια οἰκογένεια τῆς κοιλάδας. Μετὰ τὴν κατάρτησιν τῆς χώρας του ὅμως ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ πλοῦτή του, πῆγαν νὰ μεγαλώσουν ἐκεῖνα ποὺ εἶχε μαζέψῃ ὁ Μπαρμπάρσσοα στὴν πρωτεύουσα τοῦ παντοδύναμου κράτους του καὶ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει ἐλάχιστα μόνον.

— Ἀγαπητέ μου, Οὐλρικ, ἔλεγε εὐγενικά στὸν κόμητα, δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω αὐτοὺς τοὺς φόρους ποὺ μοῦ ἐπιβάλλεις. Δὲν τὸ κάνω ἀπὸ πατριωτισμό. Δὲν ἔχω κανένα δεσμὸ μὲ τοὺς τρισάθλιους συμπατριώτες μου. Ἀπλούστατα, ἀντιπαθῶ τὴν φτώχεια καὶ τὴν μίζερη ζωή...

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἀπάντησε ὁ κόμης Οὐλρικ μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια ἀλλὰ σταμάτησε ἁ-

πότομα, γιατί εκείνη την στιγμή έμπαινε από την πόρτα, ή λαίδη Άννα του Έσς. Πλησίασε κοντά της, την πήρε από το χέρι και την παρουσίασε στον μαρκήσιο:

---Άννα, νά σου συστήσω τόν μαρκήσιο της Γκρανέτζια. Ο μαρκήσιος, ύποκλήθηκε μπροστά στην όμορφη νεοφερμένη.

---Λαίδη Άννα! άνεφώνησε. Τί ευχάριστη έκπληξις.

---Και σεις ελθε μιά ευχάριστη έκπληξις, κ. μαρκήσιος, απάντησε ή κοπέλλα. Είχα αρχίσει νά πιστεύω ότι εδώ δέν ύπηρχαν τίποτα άλλο παρά βράχοι και χωρικοί. Θα τά πούμε αργότερα όμως. Τώρα έχετε δουλειά με τόν κόμη.

---Μείνετε αγαπητή μου λαίδη. Χρειάζομαι τήν βοήθειά σας. Φοβάμαι ότι ό θεϊός σας θα θυμώσει μαζί μου. Νομίζει πώς μπορώ νά πληρώσω τούς φόρους, όπως όλοι οι άλλοι...

---Και γιατί δέν μπορείτε; ρώτησε ή λαίδη Άννα. Έχω μάθει ότι ή οικογένειά σας είναι από τις πλουσιώτερες του τόπου. Έχω τήν γνώμη πώς ό θεϊός μου θέλει νά πληρώσετε γιά νά μη γίνετε τό κακό παράδειγμα απέναντι στους άλλους.

---Είμαι ήδη τό κακό παράδειγμα εδώ και χρόνια.

---Γι' αυτό κι' εγώ, επενέβη, ό Ούλριχ, χωρίς νά μπορώ νά συγκατάξη τό νεύρα του, θέλω νά δάλω ένα τέλος σέ όλα αυτά.

---Αγαπητέ μου, Ούλριχ, συνέχισε ό μαρκήσιος άτάραχος ό καθένας βλέπει τά πράγματα όπως τόν συμφέρουν. "Αν σου πληρώσω τούς φόρους πού μου ζητάς, θα μείνω χωρίς φράγχο. Δέν σκοπεύω λοιπόν νά γίνω πύο φτωχός κι' από ζητιάνος γι' αυτό δέν πρόκειται νά πληρώσω.

Οι τρεις αυτοί άνθρωποι, κύτταξαν ό ένας τόν άλλον έρωτηματικά. Ο κόμης ήταν έξω φρενών, ή λαίδη Άννα έδειχνε ότι διασκέδαζε με τήν τροπή πού πήραν τά πράγματα, ενώ ό μαρκήσιος, ύποκλινόταν γιά νά φύγει.

---Με τήν αδειά σας, κυρία μου.

---Πιστεύω νά ξαναϊδωθώμεν, ελπε εκείνη.

---Έχασες έναν πιθανόν σύζυγο, τής σφύριξε ό Ούλριχ μόλις έφυγε ό μαρκήσιος και κατόπιν κάλεσε έναν ύπηρέτη.

---Φώναξέ μου τόν διοικητή τής φρουράς, πρόσταξε.

---Έναν σύζυγο; ρώτησε ή λαίδη Άννα, πού μόνον εκείνη τήν στιγμή κατάλαβε τήν φράσι του θείου της...

---Η στρατιωτική κατοχή, δέν είναι ποτέ απόλυτα έπιτυχημένη, μονάχη της, τής έξηγησε ό κόμης. Ο Αυτοκράτορας, θέλει νά ένώσει με έναν γάμο τόν οίκο του με τήν Λομβαρδία.

---Α! τώρα κατάλαβα γιατί μ' έφερες εδώ! Νά πής στον αυτοκράτορα...

---Νόμιζα ότι ό μαρκήσιος θα ήταν ιδεώδης σύ-

ζυγος γιά σένα, τήν διέκοψε ό κόμης. Πιθανόν νά μη βρούμε καλύτερό του γιά τήν ώρα. Έγώ φροντίζω...

Σταμάτησε όμως απότομα, γιατί μπήκε μέσα ό διοικητής τής φρουράς, πού χαιρέτησε με σεβασμό.

---Αύρο τό πρωί, έά π άρης έναν λόγον στρατιωτών και θα πάς στον πύργο του μαρκήσιου γιά νά εισπράξης τούς φόρους...

---Κι' αν άρνηθής, κύριέ μου;

---Τότε, νά τόν συλλάβης. Πρόσεξε όμως. Μού χρειάζεται ζωντανός...

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΒΡΑΧΟΤΣ

Ο ΠΤΡΓΟΣ του μαρκήσιου τής Γκρανέτζια, κατελήφθηκε μέσα σέ λίγα λεπτά. Οι ελάχιστοι ύπηρέτες και άνδρες πού τόν προστάτευαν άλλοι σκοτώθηκαν και άλλοι τραυματίστηκαν. Μία ώρα αργότερα, ό άλλότε περήφανος πύργος, ήταν ένας σωρός από καμμένη έρείπια. Δύο άμάξια, έστεκαν φορτωμένα απ' έξω με τά καλύτερα υπάρχοντα του μαρκήσιου και σέ λίγο, ή φρουρά πού είχε στείλει ό κόμης Ούλριχ, τά συνώδεσε καθώς έπαιρναν τήν κατεύθυνσι πρós τήν πόλι. Δεμένος στό μπροστινό άμάξι, ήταν ό ίδιος ό μαρκήσιος χλωμός, κατασκητισμένος και γεμάτος αίματα. Αυτός - ό καλύτερος ξιφομάχος σέ όλόκληρη τήν Λομβαρδία - είχε συλληφθής άοπλος. Δίπλα στό άμάξι έρχόταν έφυππος, ό διοικητής τής φρουράς πού ειρωνευόταν με τό χαμόγελό του τόν άτυχό μαρκήσιο και περηφανευόταν γιά τό κατόρθωμά του. Άσφαλώς ό αφέντης του, Θα τόν αντίμειβε πλούσια γιά τήν έπιτυχία του.

Δέν χάρηκε όμως και πολύ. Καθώς τό καραβά-νι περνούσε κάτω από μιά απότομη πλαγιά, άρχισε τό πανηγύρι. Ένας βράχος κατακύλισε θυμωμένα από ψηλά και πέρασε μπροστά από τούς ίππεις του Ούλριχ.

---Σεισμός! Φώναξε ό έπικεφαλής. Προφυλαχθήτε!

"Όλοι προσπάθησαν νά βρούν ένα καταφύγιο αλλά γρήγορα άνεκάλυσαν ότι τό καταράκιγμα των βράχων συνεχιζόταν με μεγαλύτερη ένταση και δέν όφειλόταν σέ σεισμό. Μεγάλες πέτρες και όλόκληρα βράχια, κυτιπούσαν τούς στρατιώτες αδιάκοπα. Ο διοικητής τής φρουράς, προφυλαγμένος κάτω από τήν προεξοχή ενός βράχου, έβριζε θεούς και δαίμονες. Σαφηνικά, λίγο πύο πάνω από τό κεφάλι του, είδε μερικά άγριεμένα πρόσωπα νά τόν κυττάζουν με έχθρικές διαθέσεις:

---Αντάρτες! γρύλισε ό αξιωματικός και χωρίς νά καθυστερήσει ούτε δευτερόλεπτο, έδωσε τήν διαταγή τής υποχωρήσεως. Άρκετοί όμως από τούς στρατιώτες του, έμειναν σκοτωμένοι και δα-

οιιά πληγωμένοι στο έδαφος. Την φυγή των στρατιωτών του Ούλριχ την ακολούθησε μία κραυγή θριάμβου, δέκα περίπου ανδρών, που χύμηξαν σάν γεράκια τρέχοντας κάτω από την πλαγιά και απάχοντας τὰ άμάξια, έγιναν άφαντοι μέσα στα σύννεφα σκόνης που άφηναν πίσω τους. Όταν ή φρουρά ξαναγύρισε στο σημείο που είχαν πέσει οι δράχοι δεν βρήκαν ούτε τον μαρκήσιο, ούτε τὰ άμάξια, παρά μονάχα σκοτωμένους και τραυματίες που μούγγιζαν από τήν πόνο...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ τὰ είχε σχεδόν χαμένα, σέ όλο τὸ διάστημα τοῦ ξέφρενου τρεξίματος των δέν μπορούσε νά δώση μία λογική εξήγησι σέ όλα όσα είχαν συμβή τόσο παράξενα και απότομα. Ένας γεροδεμένος άντρας με χρυσαφένια μαλλιά φαινόταν νά είναι ὁ άρχηγός των ανθρώπων αυτών που τον είχαν απαγάγει με τόσο τόλμη. Οι ύπόλοιποι, ήσαν χωρικοί, δυνατοί και σκληραγωγημένοι. Τέλος, τὰ άμάξια, ελάττωσαν τὸ τρέξιμο καθώς μπήκαν μέσα σ' ένα πυκνὸ δάσος. Άργότερα, όταν σταμάτησαν νά γυρίζουν οι τροχοί, ένα άπίστευτο θέαμα, φάνηκε μπροστά στα μάτια τους. Ήταν κάτι που έμοιαζε σάν σελίδα παραμυθιού. Ένας άρχαίος ναός που τώρα σώζονταν μονάχα μερικὲς κολώνες του δωρικού ρυθμού, και ή χαλασμένη του σκεπή, φάνταζε σέ ένα ξέφρωτο. Τὰ άναρριχητικά φυτά, είχαν άγκαλιάσει τις κολώνες και προσπαθοῦσαν νά τις κρύψουν, κάτω από τὰ πυκνά φυλλάματά τους. Ο ξανθομάλλης άρχηγός (που δέν ήταν άλλος από τὸν Ντάρντο) έίπε γυρίζοντας στὸν μαρκήσιο.

---Τὸ σπíti μας. Ο ναός των άρχαίων ιερών θεών. Τώρα όμως τρέχει λίγο τὸ ταβάνι.

---Η δόξα τοῦ Όλύμπου, μουρμούρισε ὁ μαρκήσιος έγινε καταφύγιο ληστών. (Κατόπιν, πρόσθεσε δυνατά). Πιστεύω ὅτι έσεις έίσθε ὁ άρχηγός αυτής τής συμμορίας ή μήπως κάνω λάθος;

---Δέν είμαστε ληστές κύριε, απάντησε ὁ Ντάρντο, αλλά, άντάρτες...

---Τότε λοιπόν, λύστε με, δώστε μου πίσω τὰ υπάρχοντά μου και νά φύγω, έίπε απλά ὁ μαρκήσιος.

Ο Ντάρντο, φώναξε έναν μικρόσωμο, γενειοφόρο:

---Πίκκολο, λύσε τὸν μαρκήσιο και τοὺς φίλους του. Μποροῦν νά φύγουν αν θέλουν.

Ο μαρκήσιος, ύψωσε περιήφανα τὸ άνάστημά του, μόλις έπαισαν νά τὸ σφιγγουν τὰ δεσμά.

---Και τὰ υπάρχοντά μου;

---Τὰ υπάρχοντά σου; έπανάλαβε κοροϊδευτικά ὁ Ντάρντο.

---Μάλιστα. Αυτὰ που μοῦ άρπαξαν οι στρατι-

ώτες τοῦ κόμητος Ούλριχ...

---Κι' έμεις τ' άρπάξαμε από αυτούς, τὸν διέκοψε ὁ Ντάρντο...

Ο μαρκήσιος που δέν ήταν συνηθισμένος νά του μιλοῦν εϊρωνικά, έψαξε για τὸ σπαθί του, αλλά δέν τὸ βρήκε στήν μέση του. Άνασήκωσε κατόπιν άδιάφορα τοὺς ώμους και έίπε ψύχραιμα.

---Όπου πάνε τὰ υπάρχοντά μου, θά πάω κι' εγώ. Άν μέινουν έδῶ, θά μέινω κι' εγώ.

---Καλά, εσύ ένας ευγενής πῶς θά μπορέσης νά ζήσης με τοὺς άντάρτες; γέλασε ὁ Ντάρντο.

---Άφού μοῦ έκαψαν τὸν πύργο και κατεπάτησαν τὰ χωράφια μου κι' εγώ τώρα πλέον, είμαι ένας παρώνομος. Δεχθήτε με λοιπόν μαζί σας...

Τὰ γέλια τοῦ Ντάρντο, ενώθηκαν με των άλλων τής παρέας του.

---Μαρκήσιε, ξαναείπε ὁ Ντάρντο, είσαι ώραίο διακοσμητικό για τὸ στρατόπεδό μας, αλλά χρειάζομαστε περισσότερο άντρες, παρά παιγνιδάκια.

Ο μαρκήσιος, άφρισε από τὸ κακό του.

---Τὰ λόγια σου είναι πολύ προσβλητικά, φώναξε γεμάτος θυμό. Μὲ άναγκάζεις νά ζητήσω ίκανοποίησι με τὰ ίδια μου τὰ χέρια.

Ο Ντάρντο, πήδησε κάτω από τὸ αλογό του.

---Και δέν φοβάσαι μήπως λερώσης τὰ καλά σου ρούχα; Γιατί δέν φεύγεις ὁμορφα - ὁμορφα κι' εϊρη νικά;

Ο μαρκήσιος ὅμως συνέχισε ψυχρά:

---Μπορῶ νά σέ νικήσω με τὸ σπαθί μου, κι' εσύ με τὸ τόξο σου, αλλά καλύτερα νά λύσουμε τις διαφορές μας, σάν άντρας, πρὸς άντρα, δηλαδή με τὰ χέρια...

---Μαρκήσιε, θά 'λερωθής, τὸν ξανακοροϊδεψε ὁ Ντάρντο, αλλά ὁ μαρκήσιος είχε πάρει κιόλας θέσι άμύνης.

Ο Πίκκολο, τράβηξε μία γραμμή πάνω στο χῶμα άνάμεσα στοὺς δύο άντιπάλους, που σιωπηλά κύτταζε ὁ ένας τὸν άλλον. Ο Ντάρντο, που είχε νικήσει αρκετὲς φορές μέχρι τότε σέ πολλές μονομαχίες, προχώρησε τέλος με ένα χαμόγελο, έχοντας τὸ δεξιό του χέρι μπροστά. Δέν πρόλαβε, όμως νά κάνη άλλο δῆμα και βρέθηκε ξαφνικά στὸν αέρα και σέ λίγο έσκαγε σάν καρπούζι κάτω. Έγιναν όλα με τόσο άστραταία ταχύτητα που ὁ Ντάρντο δέν μπορούσε νά καταλάβη πῶς βρέθηκε πεσμένος στο έδαφος. Χρειάσθηκε νά περάσουν αρκετὰ λεπτά για νά ξανασηκωθῇ πάλι. Ο μαρκήσιος σκούπιζε τὰ χέρια του σ' ένα μαντήλι, λίγο παραπέρα.

Οι δύο άντιπάλοι ξαναπήραν τις θέσεις τους και τώρα έπεσε, ὁ μαρκήσιος, γιατί ὁ Ντάρντο είχε λάβει τὰ μέτρα του και δέν ύποτίμησε τήν δύναμι τοῦ άλλου. Ο μαρκήσιος, σηκώθηκε χαμογελαστός κι' ετοιμάσθηκε νά συνεχίση τὸν άγώνα.

---Και τώρα, αφού σφυγμομετρήσαμε, ο ένας την δύναμη του άλλου, είπε ο μαρκήσιος, ως προχωρήσουμε...

---Καλύτερα να τ' αφήσουμε αυτό για άλλη φορά απάντησε με ένα χαμόγελο ο Ντάρντο. Τώρα πρέπει να δούμε πού θα σε δάλουμε να κοιμηθείς, απόψε...

Οί σύντροφοι του Ντάρντο, ακούγοντας αυτά τα λόγια ξέσπασαν σε ζητωκραυγές...

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ... ΚΛΕΒΕΙ ΜΙΑ ΛΑΙΔΗ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ, γρήγορα προσαρμόστηκε στην καινούργια του ζωή. Έγινε φίλος με τους ανθρώπους του Ντάρντο και τα βράδια, όλοι μαζί, κάτω από τις κολώνες του ναού τραγουδούσαν τους σκοπούς πουμίλαγαν για λευτεριά και για την δημοκρατία τους. Ένα τέτοιο βράδυ καθώς ο μαρκήσιος συνόδευε με την μαντόλα του το τραγούδι των συντρόφων του ένας τρομερός κρότος ακούστηκε λίγο μακριά τους και κατόπιν ακολουθήσε μια σπαρακτική κραυγή.

---Κάποιος έπεσε στην παγίδα, είπε ο Ντάρντο και πετάχθηκε δρόμος.

---Δουλεύει περίφημα, απάντησε ο βαρελᾶς περιήφανος για το έργο του.

Έτρεξαν κοντά στο σημείο που είχαν στημένη την παγίδα αλλά το θέαμα που αντίκρυσαν ήταν τόσο κομωικό και δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τα γέλια τους.

---Ο Πάπα - Πιέτρο, φώναξαν όλοι με μια φωνή. Πράγματι, ένας γηραιός άνθρωπος, ήταν κρεμασμένος από το ένα πόδι και τυλιγμένος μέσα σ' ένα δίχτυ με τριγύρω του, διάφορα μικρά τενεκεδάκια.

---Θα με κατεβάσετε καμιά φορά; διαμαρτυρήθηκε ο θεός του Ντάρντο.

---Τί νέα μας φέρνεις; τον ρώταγαν ανυπόμονα μόλις τον ξεμπλέξαν από την παγίδα.

---Δώσε μου πρώτα κάτι να πιω...

Σε λίγο τους έφερε τα νέα και τα γεγονότα που συνέβαιναν στον πύργο του κόμητος Ούλριχ.

---Θυμάστε την Άντζελα την κοκκινομάλλα; Δουλεύει σαν υπηρέτρια, και είναι στην υπηρεσία της ανηψιάς του κόμητος. Αυτή μου είπε ότι ποτέ δεν θα μπορέσεις να πάρεις τον γιό σου από εκεί μέσα με πονηριά ή με την δύναμή σου, παρά μόνον με μάγια! Η Άντζελα, βλέπει τον Ρούντι σχεδόν κάθε ημέρα. Τον φυλάει πού πολύ κι' από τον ίδιο τον αυτοκράτορά τους: Πάνω από εκατό άντρες.

---Με μάγια είπες; ρώτησε ο Ντάρντο σε εύθυμο τόνο. Τότε πές, στην κοκκινομάλλα να με περιμένει απόψε...

Ο Ντάρντο, το είπε και το έκανε. Το ίδιο βρά-

δυ, ήταν στον πύργο που κρατούσαν φυλακισμένο τον γιό του. Με χίλιες - δυο προσφυλᾶξεις κατόρθωσε να ξεγελάσει τους σκοπούς και μαζί με τον άχωριστο σύντροφό του τον Πίχκολο και με την βοήθεια φυσικά της Άντζελα, μπόρεσαν να φθάσουν μέχρι τα διαμερίσματα της λαίδης Άννα, της ανηψιάς του κόμητος. Η λαίδη Άννα του Έσς, που είχε τον τίτλο της μαρκησίας και της όποιας ο γάμος, ήταν εκείνο που ενδιέφερε τότε περισσότερο από κάθε τι τον αυτοκράτορα Μπαρμπάροσα, έπλωσε το δμορφό χέρι της και θέλησε να τραβήξει το κορδόνι για να καλέσει την υπηρέτριά της. Η Άντζελα όμως, δεν φάνηκε. Αντί αυτής όταν άνοιξε η πόρτα, δρασκελίσε το κατώφλι της ένας άγριος άντρας αλλά γνωστός της, που τον ακολουθούσε, ένας κοντόσωμος γενειοφόρος με μικρά και λαμπερά μάτια. Η Λαίδη Άννα έμεινε με στόμα ανοιχτό από κατάπληξη.

Ετοιμάσθηκε να φωνάξει, αλλά δεν πρόλαβε. Ο άγριάνθρωπος εκείνος, την είχε πλησιάσει ήδη και της έκλεινε το στόμα με ένα μεταξωτό μαντήλι. Σε λίγο, μυσολιπόθυμη καθώς ήταν ένοιωσε να της δένουν τα χέρια και τα πόδια και να σηκώνουν ψηλά Μιά φωνή σαν ήχώ έφθασε μέχρι τα αυτιά της που έλεγε:

---Και τώρα δρόμο για το κρησφύγετό μας, Πίχκολο...

Όταν η λαίδη Άννα άνοιξε τα μάτια της, ο ήλιος, ήταν αρκετά ψηλά στον ουρανό. Η απαγωγή της, της έφερε έναν παράξενο λήθαργο και της φαινόταν παράξενα, όλα αυτά που αντίκρυζε τριγύρω της, τώρα. Είδε ότι βροσκόταν, μέσα σε έναν αρχαίο ναό και την είχαν περιτριγυρισμένη μερικοί άγριάνθρωποι που της χαμογελούσαν. Πετάχθηκε πάνω και τότε μόνο κατάλαβε ότι της είχαν φορέσει ένα σιδερένιο κολάρο στο λαιμό και τα χέρια της ήταν δεμένα με αλυσίδες. Από την μία εκπληξιπερνούσε στην άλλη, αλλά δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή που έφθασε μέχρι τα χείλη της όταν ανάμεσα στο πλήθος των χωρικών, είδε το άριστοκρατικό πρόσωπο του μαρκησίου Ντι Γκρανέτζια. Άρχισε να αναρωτιέται, μήπως όλα αυτά τα έβλεπε σε όνειρο.

---Μαρκήσιος... κατάφερε να ψελλίσει τελικά. Ο μαρκήσιος υποκλίθηκε.

---Ντάρντο, φώναξε κατόπιν, παρ' όλο που έχουμε διαφορές με τον θείο της λαίδης, δεν πρέπει να ξεχνάμε την ευγενική της καταγωγή και να της συμπεριφερόμεθα με τον όφειλόμενο σεβασμό...

Η Λαίδη Άννα, κύτταξε τον Ντάρντο με περιέργεια σαν να έβλεπε ένα τέρας μπροστά της. Όσοτε αυτός ήταν ο χωρικός που άφηφούσε τον κόμητα Ούλριχ έγραφε στα παλά του τα καπούτσια τον αυτοκράτορα και τις διαταγές του! Η-

ταν υποχρεώσει της να τον μισή και δεν θα άφηνε ή τόλμη του και ή λεβεντιά του, να την μαγεύσουν.

---Κυρία μου, είπε ό Ντάρντο εύγενικά, σήμερα κιόλας ό φίλος μου θα πάη ένα μήνυμα στον πύργο σας. "Αν μέχρι τόν βράδυ μου δώσουν πίσω τόν παιδί μου τότε θα σάς άφίσω έλεύθερη.

Τόσο ό Ντάρντο, όσο κι' οί συντρόφοι του, έχριναν σκόπιμο να γράψουν ένα γράμμα στον κόμητα Ούλριχ. 'Ο μαρκήσιος, ήταν ό μόνος πού άρνήθηκε να άνακατευθής σ' αυτή την υπόθεση και άναγκάστηκε να γράψη την έπιστολή ό θυροδότης πού ήξερε και προσχώρησε μόνος τον πύργο. Οί συντρόφοι του τόν έβλεπαν με κατάπληξι να σκαρώνη τόσο ώραία γράμματα με τόν πόδι και αυτός έδινε σέ όλους την ίδια άπάντηση:

---Κατόρθωσα να δαμάσω την φύσι. Αυτό είναι όλο. Δεν κατάφερα τίποτα τόν σπουδαίο...

Ένώ όμως γραφόταν, τόν περιήνημο εκείνο μήνυμα, ό μαρκήσιος απομακρύνθηκε από την συντροφιά των άλλων και προσχώρησε μόνος τον πύργο ναό. 'Η Λαίδη Άννα πού τόν άντελήφθηκε καθώς περνούσε από κοντά της, τόν φώναξε με σιγαή φωνή:

---Μαρκήσιε!

---Κυρία μου, είπε εκείνος και κάθισε με εύγένεια δίπλα της, πάνω σέ μιá σπασμένη κολώνα. "Όταν σάς είχα πη, συνέχισε ό μαρκήσιος «ότι έλπίζω να ξανασυναντηθούμε» δεν περίμενα βέβαια να γινόταν κάτω από τέτοιες συνθήκες.

---Κι' εγώ τόν ίδιο, είπε αυτή.

---Γιά όλα φταίει ό θείος σας. Παραδέχεσθε;

---Δυστυχώς ναί. Και τώρα, βρίσκομαι αιχμάλωτη αυτού τού Ντάρντο.

---Θά θέλατε να ήμουν στο δικό σας στρατόπεδο;

---"Όχι, αγαπητέ μου μαρκήσιε. Άλλά ούτε και περίμενα ποτέ να σάς βρώ άνάμεσα σ' αυτούς τούς ληστές.

---Αυτό όφείλεται στις ακρότητες τού θείου σας.

---Πόσα άνώφελα πράγματα γίνονται! "Αν πληρώνετε τούς φόρους σας.

Σταμάτησε απότομα την κουβέντα της, αλλά συνέχισε σχεδόν άμέσως με περισσότερο θάρρος.

---Θά παίρνате πιο πολλά πίσω, με την προίκα μου, αγαπητέ μαρκήσιε...

Πετάχθηκε ξαφνικά πάνω, σάν να έκαιγε τόν κάθισμα πού τόν κρατούσε.

---Κυρία μου! Βρίσκώ την πρότασί σας... πολύ... μά πολύ ξαφνική.

---'Ο θείος μου, σκέφθηκε κάτι τέτοιο.

---Τότε λοιπόν μ' αυτό τόν τρόπο αποδεικνύεται ότι ό Ούλριχ με δέχεται με πανηγυρικό τρόπο στους κόλπους της οικογενείας του.

---'Ο αυτοκράτορας, έπιθυμεί έναν γάμο μεταξύ τού οίκου του και της Λομβαρδίας. Στην περίπτωσι αυτή θά προτιμούσα να παντρευθώ έναν έλκυστικό άνδρα, γιατί δεν παύω κι' εγώ να είμαι γυναίκα.

---Μέ άναστατώνετε μ' αυτά πού λέτε. Μπορείτε να πητε στον θείο σας, ότι σάς βρίσκω πιρατάγω από έλκυστική. Φοβούμαι όμως μήπως ήλα αυτά είναι πανίδα, της είπε τελικά ό μαρκήσιος κι' έφυγε από κοντά της.

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ ΣΤΕΛΝΕΙ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ
ΚΙ' Ο ΟΥΛΡΙΧ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ πού έστειλε ό Ντάρντο στον κόμητα Ούλριχ ήταν καθαρογραμμένο και με καλλιγραφικούς χαρακτήρες. Κανείς δεν μπορού-

σε να πιστέψη ότι ήταν γραμμένο με τόν πόδι τού θυροδότη. Πρότεινε εκεί μέσα μιá τίμια άνταλλαγή - την λαίδη Άννα με τόν παιδί και κανέναν δεν είχε άμφιβολίες ότι ό κόμης θα άρνιόταν. 'Ο μαρκήσιος πάλι από την ώρα πού είχε συζητήσει με την λαίδη Άννα, είχε πέσει σέ βαθειά συλλογή. Μόλις τελείωσε τόν γράμμα, έπιασε τόν Ντάρντο από τόν μπράτσο και τού είπε:

---Θά τόν πάω εγώ στον πύργο.

---Εσύ; 'Ο Πίκκολο θά τόν πάη.

---Αυτό είναι άκατανόητο. Δεν μπορεί να μιλήση.

---Δεν χρειάζεται να πη τίποτα. "Όλα είναι γραμμένα εδώ μέσα.

---Έπιμένω να τόν πάω εγώ...

---Και γιατί παρακαλώ; ρώτησε ό Ντάρντο.

---Γιατί μόνον εγώ είμαι εκείνος πού μπορεί να άντιμετωπίσει έναν άνθρωπο σάν τόν Ούλριχ.

---'Ο Πίκκολο κατά την γνώμη μου είναι πιο ιδεώδης διπλωμάτης. Ούτε υπόσχεται, ούτε άπειλεί...

Έτσι, γεμάτος πείσμα και φούρα ό μαρκήσιος παρακολούθησε τόν μουγγό Πίκκολο να ξεκινά για τόν κάστρο, ενώ τόν στρατόπεδο των άνταρτών, άρχισε κιόλας να άνυπομονή για την άπάντησι. "Όσο περνούσε μάλιστα ή ώρα και ό Πίκ-

κολο δὲν φαινόταν τόσο περισσότερο μεγάλωνε καὶ ἡ ἀνησυχία ὧλων. Στὰ πρόσωπά τους, διάβαζε κανεὶς εὐκολὰ τὴν ἐσωτερικὴ πάλη πού γινόταν μέσα τους καὶ μιὰ ἀτμόσφαιρα νευρικότητος κυριαρχοῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ὁ Ντάρντο, εἶχε ξαπλώσει πάνω στὴ χλόη καὶ μὲ τὰ χέρια κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἦταν βυθισμένος σὲ χίλιες - δυὸ σκέψεις. Ξαφνικά, πετάχθηκε ὀρθίος, ἄρπαξε ἓνα σφυρί καὶ ἓνα κοπάδι κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀλυσσοδεμένη λαϊδὴ Ἀννα. Χωρὶς νὰ ἀνταλλάξῃ οὔτε μιὰ κουβέντα μαζί της, ἄρχισε νὰ τῆς βγάξῃ τὰ δεσμά της.

---Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό; τὸν ρώτησε.

---Γιατὶ θὰ γυρίσης σύντομα σπίτι σου.

---Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ ὁ Πίκκολο πίσω;

---Θά ἔρθῃ.

---Εὐχομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ παιδί κοντὰ σου. Εἶναι γιὸς σου κι' ἔχεις ἀπόλυτο δίκιο...

Μιὰ φωνὴ πέρα ἀπὸ τὸ ξέφωτο διέκοψε ἀπὸτομα τὴν συζήτησί τους. Κάποιος φώναζε τὸ ὄνομα τοῦ Ντάρντο.

---Ὁ Πίκκολο, ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισι ὁ Ντάρντο. Δὲν ἦταν ὅμως ὁ μουνγγός, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ χωριὸ πού ἦρθε τρέχοντας καὶ

διέσχισε μὲ τὴν ψυχὴ στοὺς στόμα, λειβάδια καὶ λόφους γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ἐγκαίρως τὸ δυσάρεστο νέο.

---Ντάρντο εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτῶν, πρόκειται γιὰ τὸν Πάπα - Πιέτρο, τὸν θεῖο σου. Ἔστησαν μιὰ κρεμάλα στὴν μέση τῆς πλατείας καὶ πρόκειται νὰ τὸν κρεμάσουν αὐριο τὰ χαράματα σὰν ἀναρχικό...

---Ὡστε αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Οὐλριχ, σφύριξε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ντάρντο κι' ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς λαϊδῆς Ἀννας, πού παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ τὰ γεγονότα. Νόμιζε ὅμως ὅτι μονάχα αὐτὸς εἶχε τὴν δύναμι μὲ τὸ μέρος του, σκέφθηκε ὁ Ντάρντο. Γελῶταν. Τώρα θὰ τοῦ εἰδεινε καὶ τὴν δική του.

---Δέστε τὴν λαϊδὴ Ἀννα, πρόσταξε, κατόπιν.

Ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο, ἀνταρράχθηκε ἀπὸ τὸ συνταρακτικὸ νέο. Οἱ ἀντάρτες ζώστηκαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἐτόμασαν τὰ ἄλογά τους. Ὁ καθένας πρότεινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς χωριῶ καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν γέροντα ἐνῶ μερικοὶ προτιμοῦσαν νὰ σκοτώσουν γιὰ ἀντίποινα τὴν ἀνηψία τοῦ Οὐλριχ τὴν λαϊδὴ Ἀννα.

Ὁ Ντάρντο ὅμως εἶχε ἄλλο σχέδιο στοὺς πανέξυπνο μυαλό του. Διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ προμηθευθοῦν ὅλοι κλαδιά γεμάτα αἰχμηρὰ ἀγκάθια καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ ξεκινήματος. Ὁπλισμένοι μὲ τέτοιον εἶδος ἐξαρτήματα ἔμοιαζαν σὰν ξωτικά τοῦ δάσους, πού κάλπαζαν ἀσυγκράτητα πρὸς τὸν κίνδυνο. Στὴν καμψὴ τοῦ δρόμου των ὅμως, ὁ Ντάρντο πρόσταξε:

---Σταματήστε!

Ὅλοι σταμάτησαν τὸ τρέξιμο. Μιὰ σιὰ ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ κάτι θάμνους πού ἀφοῦ ἔκανε μερικά βήματα, ξάπλωσε κατόπιν πάνω στὸ χῶμα.

---Πίκκολο, φώναξε ὁ Ντάρντο καὶ πῆδηξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ὁ μικρόσωμος ἀνθρωπάκος, λιποθύμησε μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του. Τὸ πονάκμάς του ἦταν ξεσχισμένο στὴν πλάτη καὶ στοὺς σῶμα του διέκυρνε κανεὶς καθαρά, σημάδια ἀπὸ πυρῶμένο σίδερο καὶ βουρδουλιές...

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΤΟΥ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ἐκείνη, ὅπως γράφουν τὰ βιβλία, οἱ ἐπαδρὸν καὶ οἱ συμπλοκὲς μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων ἦταν ἓνα θέαμα πολὺ σπηλαιόμοιο. Οἱ ἀντιμαχόμενοι, χρησιμοποιοῦσαν κάθε τρόπο καὶ μέσον γιὰ νὰ σώσουν ἓναν κινδυνεύοντα σύντροφό τους καὶ ἡ ἱστορία λέει ὅτι ὁ Ντάρντο, μεταχειρίσθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ πονηρὰ κόλπα πού ἀναφέρουν οἱ θρύλοι καὶ οἱ παραδόσεις τῶν λαῶν στὴν περίπτωσι τοῦ θεῖου του. Νίκησε τοὺς στρατιώτες τοῦ Οὐλριχ μὲ τὸ μυαλό, γιατί αὐτοὶ ἦσαν περισσότερο σπηλαιόμοιοι καὶ μάχονται μὲ τὰ ὅπλα. Μὲ δόλο, αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του, κατώρθωσαν νὰ μπουρκοῦν στὴν φυλακὴ πού εἶχαν κλεισμένο τὸν Πάπα - Πιέτρο κι' ἀφοῦ ἔθεσαν ἐκτὸς μάχης ἓναν - ἓναν τοὺς φύλακές του, τὸν ἐβγαζαν ζωντανὸ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Λίγες ὥρες ἀργότερα, ὁ Πάπα - Πιέτρο καὶ οἱ σωτήρες του ἔπιναν χαρούμενοι κρασί, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, μέσα στοὺς δάσους. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κοιμήθηκαν ἐλάχιστα, γιατί ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὸν νοῦ τους μὴ τυχόν ὁ Οὐλριχ, ἔκανε καμμία ἐπίθεσι γιὰ ἀντεκδίκησι καὶ ὅλοι ἤξεραν ὅτι τώρα πλεόν, εἶχε φθάσει ὁ καιρὸς νὰ ξετινάξουν τὸν ζυγὸ τῆς σκλαβιάς.

Τὸ ἐπόμενο πρωῒ, ἐβγασε στοὺς κρησφύγετο μιὰ

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ ΣΤΗΝ... ΑΙΧΩΝΗ

ομάδα γυναικών με έπικεφαλής την Νόννα Μπάρτολι.

---Ποιός καλός άνεμος, σās φέρνει έδω; ρώτησε ό Ντάρντο.

---Ήρθαμε για σένα Ντάρντο, απάντησε ή Νόννα.

---Για μένα; και γιατί παρακαλώ;

---Γιατί είσαι ό διάβολος μεταμορφωμένος.

---Τί θέλεις να πής; Δεν έσωσα τόν γέρο; τής υπενθύμισε ό Ντάρντο.

Κάποια από τις γυναίκες προχώρησε και τού έλε:

---Μπορεί να έσωσες τόν Πάπα - Πιέτρο, αλλά έφερες καινούργια συμφορά στο χωριό μας. Σήμερα κρέμασαν κιόλας πέντε, για αντίποινα, στην θέσι του και αύριο, έχουν σειρά άλλοι δέκα. 'Ο Ούλριχ, δεν θα σταματήσει τώρα που έβαλε μπροστά την απείσια τούτη μηχανή του. Δεν πρόκειται να ήσυχάσει αν δεν πετύχει αυτό που θέλει. Καί ξέρεis ποιό είναι αυτό; Να έξοντώσει τόν αναρχικό Ντάρντο!

---Είμαστε αποφασισμένες, είπαν μετά, με ένα στόμα όλες οι γυναίκες, να σε προδώσουμε Ντάρντο. Μόνο έτσι θα σώσουμε τό χωριό μας...

---Δεν χρειάζεται να τακωνόμαστε μεταξύ μας, τις διέκοψε με ένα νεύμα ό Ντάρντο. Κανείς δεν πρόκειται να κρεμασθή αντί για μένα. Θα πάω...

---Δεν ντρέπεσθε, άκούσθηκε ξαφνικά ή φωνή τού Πάπα - Πιέτρο. Τι λόγια είναι αυτά από στόμα κατοίκων της Γκραντέτσια; Έγώ είμωνα εκείνος που επρόκειτο να πεθάνη χθές κι' όχι έσεις. Ποιός έβαλε την θηλειά γύρω από τόν λαϊμόμου; 'Ασφαλώς όχι ό Ντάρντο, αλλά ό Ούλριχ. Ποιός είναι ή αιτία τώρα, που σās κάνει να φέρεσθε άνόητα και δειλά έσεις οι άτρόμητες γυναίκες της Λομβαρδίας; Αιτός ό καταραμένος κατακτητής της χώρας μας. Ζητάτε από τόν Ντάρντο να πάη να παραδοθή για να σώσετε τό χωριό σας. 'Αντί να φωνάζετε με όλη την δύναμή σας, ότι είσαστε έτοιμες να πεθάνετε για την έλευθερία της πατρίδας μας. Συνέλθετε! Μη σās φοβίζή ή κρεμάλα τού Ούλριχ. Δεν μπορεί να μās σκοτώσει όλους. Δώστε τα χέρια κι' έλάτε όλοι μαζί να πολεμήσουμε τόν έχθρό της χώρας μας...

---Πάπα - Πιέτρο, τόν παρακάλεσε ό Ντάρντο, ξαφνικά. Οι γυναίκες της Γκραντέτσια, έχουν δικηο. Είναι άνώφελο να χυθή κι' άλλο αίμα. Θα πάω να παραδοθώ στόν Ούλριχ.

---Θα σε κρεμάσουν Ντάρντο, τόν προειδοποίησε ό δυσροδένης με συγχινημένη φωνή.

---Έχω ένα σχέδιο, έλε ό Ντάρντο. Πιστεύω να επιτύχει. Άκουσε λοιπόν...

Η ΠΛΑΤΕΙΑ τού χωριού, ήταν κατάμεστη από στρατιώτες τού Ούλριχ. 'Ο ίδιος ό Ούλριχ, καθισμένος πάνω σε ένα όλόχρυσο θρόνο στην ανατολική πλευρά, είχε δίπλα του τόν έξάχρονο γιού του Ντάρντο, που ήταν καβάλλα σε ένα μικρόσωμο αλογάκι. Σχεδόν όλόκληρος ό πληθυσμός τού χωριού βρισκόταν συγκεντρωμένος εκεί. Στα πρόσωπα όλων ήταν άποτυπωμένη ή θλίψη και τα μάτια τους ήσαν καρφωμένα στο κέντρο της πλατείας που ήταν στημένη μιά άγχόνη και πέντε συμπατριώτες τους, με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα, περίμεναν να κρεμασθούν. 'Ο κόσμος ήταν έξαγριωμένος αλλά δεν μπορούσε να αντιδράσει. Οι στρατιώτες είχαν διαταγή να δαρέσουν «στό ψαχνό», σε περίπτωση έξεγέρσεως. 'Ο Ούλριχ, άπαθής, παρακολουθούσε την σκηνή. Γύρισε σε μιά στιγμή και έλε στόν μικρό Ρούντι:

---'Ο πατέρας σου, με άπογοήτευσε.

---Δεν πρόκειται να παραδοθή ποτέ, απάντησε περήφανα ό μικρός.

---Νόμιζα ότι ήταν παλληκάρι και τα παλληκάρια δεν αφήνουν άλλους να κρεμασθούν στην θέσι τους...

Σήκωσε τό χέρι και έλε στόν διοικητή της φρουράς που περίμενε δίπλα:

---Να άρχίσουν οι εκτελέσεις.

Δεν πρόλαβε όμως ό μασκοφόρος δήμιος να περάσει την θηλειά στόν πρώτο μελλοθάνατο, όταν καλπασμός άλλων, άκούσθηκε να άντηχη τούς δρόμους. Ένας όμιλος άνδρων σε λίγο, προσπαθούσε να διασπάσει την ζώνη των στρατιωτών. 'Ο Ούλριχ, σηκώθηκε όρθιος και φώναξε θριαμβευτικά:

---'Αφήστε τόν ξανομάλλη να περάσει! Τους άλλους να τους συλλάβετε!

Οι σύντροφοι τού Ντάρντο, δεν προσέβαλαν καμιά αντίσταση στούς στρατιώτες. 'Ο ίδιος προχώρησε θαρραλέα προς τό κέντρο της πλατείας.

---Διώξε τό παιδί από έδω, έλε ψυχρά στόν Ούλριχ μόλις έφθασε μπροστά του. Δεν είναι θέαμα για μικρά παιδιά.

---'Αντιθέτως, απάντησε ό Ούλριχ. Θα είναι ένα περίφημο μάθημα γι' αυτόν. Ήρθες για να παραδοθής;

---Ναί. Με νίκησες με τα αντίποινά σου, τού πέταξε θυμωμένα ό Ντάρντο. Ήρθα για να σωθούν αυτοί οι άθωοι άνθρωποι...

---'Αφήστε έλευθερους τούς πέντε κατάδικους, πρόσταξε ό κόμης Ούλριχ.

Κατόπιν γύρισε και ζήτησε γεμάτος μίσος τόν Ντάρντο. Τού γέλασε ειρωνικά:

---Έχεις να πής τίποτα προτού σε κρεμάσω;

---Ναί. Θέλω να αφήσω μιά παραγγελία στόν

γινό μου. Ροῦντι παιδί μου! Μάθε ἓνα πράγμα. Ἐνας ἄνθρωπος πού ζή μονάχα γιά τόν ἑαυτό του πεθαίνει καί μονάχα γιά τόν ἑαυτό του. Ἐνας ἄνθρωπος ὅμως πού ἔχει φίλους ποτέ δέν πεθαίνει τελείως. Κι' ἐσύ Οὐλριχ, πρέπει νά μάθης, ἐπίσης ὅτι ἓνας ἄνθρωπος πού ξέρει γιατί πεθαίνει, φαίνεται ὅτι πεθαίνει....

—Κρεμάστε τον! οὐρλιαξε ὁ Οὐλριχ. Ν' ἀφήσετε τὸ πτώμα ἐκτεθειμένο μετά, γιά παραδειγματισμό. Ρίξτε τοὺς ἀναρχικοὺς στήν φυλακή.

Οἱ στρατιῶτες, ἀρπαξάν βίαια τὸν Ντάρντο καί τὸν ὠδήγησαν πάνω στήν ἀγγόνη. Ἀνέθηκε θαρραλέα τὸ σκαλοπάτι πού τὸν ἔφερνε μπροστά στο θάνατο καί σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι. Ὁ δῆμος τοῦ πέρασε τὸ σχοινί στὸν λαιμό, ἐνῶ ὁ μικρὸς Ροῦντι ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια βγάζοντας μιὰ ἀναρθητὴ κραυγή, καθὼς τὸ σῶμα τοῦ πατέρα του, σπάρανε αἰωρούμενο μακάδρια, στὸν ἀέρα...

ΕΝΑΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΠΟΤ... ΠΕΙΝΑ

ΤΟ ΣΟΤΡΟΠΟ ἔπεσε μελαγχολικό. Τὸ πτώμα τοῦ Ντάρντο, ἔμενε ἀκόμα κρεμασμένο στήν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ. Μιά θλιβερὴ συνοδεία μὲ ἀργὸ βῆμα προχώρησε πρὸς τὴν πλατεία, μὲ ἐπικεφαλὴς τὴν Νόννα Μπάρτολι πού τὸ στήθος της, ἀναταραζόταν ἀπὸ λυγμούς. Ὁ Πάπα - Πιέτρο καί τρεῖς ἄλλοι χωρικοὶ κρατοῦσαν ἓνα φορεῖο. Ἐνας παπᾶς, προσευχόταν μὲ ψιθυριστὴ φωνή. Δὲν ἄργησαν νά ξεκρεμάσουν τὸν νεκρὸ καί νά τὸν τοποθετήσουν πάνω στὸ φορεῖο, προσεκτικά. Τὸν σκέπασαν μὲ ἓνα σεντόνι. Σιγά - σιγά ὅπως ἦρθε ἡ πένθιμη παρέα, πῆρε καί πάλι τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Στὸ διάβα τους, συναντήθηκαν μὲ ἓνα ἄμαξι πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ Μιλανέζους μὲ πολίχρωμα ρούχα καί ἦσαν εὐθυμοί καί χαρούμενοι ἔμοιαζαν γιά ἡθοποιοί. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἄμαξιοῦ, τράβηξε τὰ ἡνία τοῦ ἀλόγου του καί ρώτησε τὴν Νόννα Μπάρτολι:

—Ἐ! μάνη! Μπορεῖς γὰ μᾶς δείξης πῶς θὰ πᾶμε στὸν πύργο τοῦ κόμητος Οὐλριχ.

—Μπορῶ νά σᾶς δείξω τὸν δρόμο πρὸς τὴν κόλασι, φώναξε ἐκείνη. Πηγαίνετε ὅλο ἴσια. Ἡ μυρωδιά τοῦ θανάτου θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ μέχρι ἐκεῖ.

Οἱ Μιλανέζοι τράβηξαν τὸν δρόμο τους καί ἡ πένθιμη συνοδεία, μετέφερε τὸν νεκρὸ στὸ σπιτί τοῦ Πάπα - Πιέτρο. Ἀν κανένας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ἐρχόταν μαζί, ἀσφαλδὼς θὰ πάθαινε συγκοπή ἀπὸ τὸν φόβο του, γιατί θὰ νόμιζε ὅτι ὁ Ντάρντο εἶχε βροντολακιάσει. Πράγματι, ὁ «νεκρὸς» ἀνοίξε πρῶτα τὰ μάτια του καί ὕστερα ἀνασπώθηκε, λέγοντας χαμογελαστά.

—Νά πάρεῖ ὁ διάβολος! Ἔχω μιὰ τρελλὴ πείνα!

Ὁ κόμης Οὐλριχ, ἦταν στὰ κέφια του ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ ἀνηψιά του εἶχε γυρίσει στὸν πύργο σῶα καί ἀβλαβής. Ὁ πιὸ μισητὸς ἐχθρὸς του, ἔκανε παρέα τώρα μὲ τὸν διάβολο καί ἐκτός ἀπὸ τὸν μωγγὸ πού εἶχε δραπετεύσει κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τοῦ ἔφεραν πονοκέφαλο δὲν κυκλοφοροῦσε ἐλευθέρως. Ὅσο γιὰ τὸν μαρκήσιο τῆς Γκρανέτζια, αὐτὸς εἶχε ἀποκηρύξει πλὴν τὴν ἀναρχία καί βροισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντά του, γιὰ νά συζητήσουν ἓναν πιθανὸν γάμο του μὲ τὴν ὁμορφὴ λαίδη Ἀννα.

Μόλις ὁ μαρκήσιος εἶχε φθάσει στὸν πύργο, ντυμένος μὲ καινούργια καί φανταχτερὰ ρούχα, ὁ κόμης Οὐλριχ, ἔστειλε ἓναν ὑπηρέτη νά καλέσῃ τὴν ἀνηψιά του. Τὴν περίμενε νά ἐρθῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ.

—Λοιπὸν μαρκήσιε, ποιά εἶναι τὰ σχέδιά σας; Εἶπατε ὅτι ἔχετε νά μοῦ ἀνακοινώσετε κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ. Μήπως ἀφορᾷ τὸν γάμο σας μὲ τὴν ἀνηψιά μου;

—Γι' αὐτὸ ἔχουμε καιρὸ, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος. Γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι ἀπαραίτητο νά μάθετε ἓνα ἐπιγόνον καί πολὺ ἐνδιαφέρον ζήτημα. Αὐριο, ἀγαπῆτέ μου κόμης, καθὼς θὰ βρῆσκεσθε στήν ἐκκλησία γιὰ τὴν λειτουργία, ἓνας ὅμιλος χωρικῶν θὰ σᾶς προσφέρει μερικὰ δῶρα. Μιὰ χειρονομία ἀφροσύσεως καί πλήρης ἀπόδειξις τῆς ἡττας των. Ὁλα αὐτὰ ὅμως, θὰ εἶναι ψεύτικα. Θὰ τὰ κάνουν γιὰ νά ξεγελάσουν τοὺς σκοποὺς καί νά σᾶς δολοφονήσουν μέσα στήν ἐκκλησία. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ ἔχουν μπῆ καί στὸν πύργο καί κατόπιν θὰ σκοτώσουν ὁλόκληρη τὴν φρουρὰ καί θὰ κηρύξουν ἐλευθερίαν τὴν Λομβαρδία.

—Καὶ ποῖος θὰ εἶναι ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ τολμηροῦ σχεδίου; Ὁ πάπα - Πιέτρο ἢ ὁ φαρμακοποιός;

—Κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο, εἶπε μὲ ἓνα χαμόγελο ὁ μαρκήσιος. Οἱ ἀναρχικοὶ σοῦ τὴν ἔσκασαν μιὰ χαρά, ἀγαπῆτέ μου Οὐλριχ. Σὲ κοροῖδωσαν. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὁλόκληρο τὸ χωριὸ τῆς Γκρανέτζια, θάβει ἓνα φέρετρο γεμάτο πέτρες. Ὁ Ντάρντο, εἶναι ῥωγνιστὸς καί σοῦ ἐτοιμάζει τὸ λάκκο. Πόσο ὠραία δόλεψαν οἱ ἀρχεῖοι!

—Ἀδύνατον! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, οὐρλιαξε μὲ φανερὴ ἀνησυχία ὁ Οὐλριχ. Λὲς ψέμματα, μαρκήσιε.

—Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἶναι ὁλοζώντανος. Ὁ Ντάρντο, εἶχε ἓνα σχοινί στὴν μασχάλη πού κατέληγε σὲ γάντζο. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κρέμασε ὁ δῆμος σου. Δὲν μπορεῖς νά πῇς. Περίφημο σχέδιο. Γεμάτο φαντασία καί ἐξυπνάδα. Δὲν συμφωνεῖς; Οὐλριχ;

—Καλὰ καί ὁ δῆμος;

—Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία σου. Δὲν εἶναι ἴτσι; Ἦταν κι' αὐτὸς Λομβαρδιανὸς πατριώτης.

Μ' αὐτὸν κατέστρωσαν τὸ σχέδιο τους...

Ὁ Οὐλριχ, ἔσφιξε νευρικά τὶς γροθιές του.

--- Ἄς ἔρθουν. Θὰ τοὺς περιμένω. Θὰ δώσω ἓνα καλὸ μάθημα στοὺς συμπατριῶτες σου. Θὰ κολυμπήσουν στὸ αἷμα...

--- Μὲ ζητήσατε, θεῖε; ἦταν ἡ λαΐδη Ἄννα πού ἔλαμπε καὶ πάλι ἀπὸ ὁμορφιά καὶ νειᾶτα. Τίποτα δὲν μαρτυροῦσε ὅτι λίγο πρὶν ἦταν αἰχμάλωτη τῶν ἐπαναστατῶν.

--- Ἀγαπητή μου Ἄννα, ἄρχισε νὰ τῆς λέη ὁ Οὐλριχ πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν μαρκήσιο. Μόλις ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγου μετὰ πληροφόρησε ὅτι ὁ Ντάρντο θυσίασε ἀδίκῃ τὴν ζωὴν του. Ὁ ἀπαγχονισμὸς του δὲν ἔβαλε μυαλὸ στοὺς συμπατριῶτες του. Σκοπεῖουν λοιπὸν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν αὐριο τὸ πρωῒ.

Ὁ μαρκήσιος, ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

--- Κατάλαβα ἀγαπητή μου λαΐδη, ὅτι ἡ θέσις μου ἦταν μὲ τὸ μέρος σας. Μὲ πείσατε ἐσεῖς ἄλλως τε γιὰ αὐτό. Μὲ τὴν ὁμορφιά σας...

Τὸν κύτταξε περιφρονητικά.

--- Τοὺς προδώσατε... γιὰ τὸ χατήρι μου;

--- Ἀπλούστατα ξαναῆλθε στὶς αἰσθήσεις του, ἐπενέθη ὁ Οὐλριχ. Ἀπόψε ἔχουμε διασκέδασιν στὸν πύργο, συνέχισε σὲ εὐθυμὸ τόνο, τώρα. Ἀλλὰ ἔξω ὕψος λοιπόν. Θὰ τὸ «κἀψουμε». Μόλις πρὸ ὀλίγου ἔφθασε ὁ ἱμπρεσσάριος Ἀρτουρο ἀπὸ τὸ Μιλάνο μετὰ τὸν θιασόντου. Ἀπόψε, θὰ ἔχουμε καρναβάλι...

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μὰ γυναῖκα πού τὸ πρόσωπό της ἦταν κρυμμένο στὴν κουκούλα ἐνὸς σκούδρου μανδύα χτύπησε μιά πόρτα κοντὰ στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κρανέτζια - μιά πόρτα πού στὸ ἀνοιγμά της, φάνηκε ἡ Νόννα Μπάρτολι. Ἡ γοητὰ χωρική, εἶπε στὴν ἀπροσδόκητη νυχτερινῇ τῆς ἐπισκέπτρια νὰ περάσῃ μέσα.

--- Εἶμαι ἡ λαΐδη Ἄννα, εἶπε ἐκείνη κατεβάζοντας τὴν κουκούλα. Ἦρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ Οὐλριχ ἔξερει τὴν αὐριανὴ ἐπανάστασι πού ἐτοιμάζεστε. Ὁ μαρκήσιος Ντὶ Γκρανέτζια σᾶς πρόδωσε. Τοῦ τὰ ὁμολόγησε ὅλα.

--- Καὶ γιὰτί ἤρθετε σὲ μένα;

--- Ἐπειδὴ ξέρω ὅτι καὶ τὸν δικό σου ἄντρα ἤθελαν νὰ κρεμάσουν. Φώναξέ τον. Θέλω νὰ τοῦ μιλῶσω.

--- ἔχει πάει στὴν κηδεῖα τοῦ Ντάρντο. Δὲν ἔχεις καμμιά δουλειὰ ἐδῶ. Δὲν ξέρω τίποτα γιὰ ἐπανάστασι πού μὲ λές.

--- Τότε μεταβίβασέ τα ὅλα αὐτὰ σὲ κάποιον πού ξέρει. Πές του ὅτι ὁ Οὐλριχ, τοὺς περιμένει καὶ θὰ γίνῃ ἀνώφελη αἱματοχυσία.

--- Ἐσύ - τὰ λές αὐτά, ἡ ἀντιπιά τοῦ Οὐλριχ;

--- Πίστεψέ με καλὴ μου γυναῖκα. Ἀπόψε ὁ θεῖός μου, φορτίζει τὴν αὐριανὴ νίκη του. Γιατί ἄλλως τε νὰ σοῦ πῶ ψέμματα; Τί ἔχω νὰ κερδίσω;

--- Γιατί ὅμως μοῦ τὰ εἶπες ὅλα αὐτά;

--- Ἐπειδὴ ἡ τιμὴ μου κηλιδώθηκε σήμερα, μὲ τὸν θάνατο τοῦ Ντάρντο.

--- Ἄν δὲν λές ψέμματα, τῆς εἶπε ἡ Νόννα Μπάρτολι, βρίσκεισαι σὲ μεγάλο κίνδυνον. Πήγαινε ἀμέσως στὸν πύργο. Πρόσεξε μόνον νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ δῇ τὸ πρόσωπό σου τώρα καὶ σὲ ἀναγνωρίσουν.

Μόλις ἔφυγε ἡ ἐπισκέπτρια, στὸ δωμάτιο, δγῆκε ὁ Ντάρντο, ὁ Πίχκολο κ' ὁ Πάπα - Πιέτρο.

--- Τ' ἀκούσατε; τοὺς εἶπε ἡ Νόννα Μπάρτολι. Νομίζω ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μαζί σου, Ντάρντο.

--- Ὅτι κ' ἂν νομίζεις δὲν ἔχει σημασία, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν. Ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ κάνουμε εἶναι νὰ ἐπιτεθοῦμε ἀπόψε. Ἀλλὰ πῶς; Ἐδῶ εἶναι τὸ ἐρώτημα...

--- Ἐσύ ἀπάντησε σ' αὐτὰ πού θὰ σὲ ρωτήσω, τὸν διέκοψε μὲ ἓνα θριαμβευτικὸ ὕφος ὁ Πάπα - Πιέτρο καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ πῶς. Πές μου, ἔχεις τομάρια; Μάσκες; Ψεύτικες μύτες; Ἄν βρεθοῦν τέτοια πράγματα, τότε ζήτη τὸ καρναβάλι! Θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ κατεργάρη τοῦ μαρκήσιου. Καλὰ καὶ δὲν τὸν χώνεψα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πού τὸν εἶδα. Λοιπὸν Ντάρντο, τί λές γιὰ τὴν πρότασί μου; ἔχω δίκη;

--- Ἀπόλυτο, πανηγύρισε ὁ Ντάρντο. Νόννα, τρέχα στὸ χωριό. Ψάξε γιὰ αὐτὰ πού εἶπε ὁ Πάπα - Πιέτρο. Βρές, ψεύτικες μύτες, τομάρια καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζομαστε...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁλόκληρο τὸ χωριό, μασκαρεύθηκε. Οἱ κάτοικοί του, φόρεσαν παρδαλὰ ρούχα μάσκες, ψεύτικες μύτες καὶ ἄλλα πολλὰ ἐξαορτήματα τοῦ καρναβαλιού. Τὸ καρναβάλι, ὅμως θὰ τὸ γιόρταζαν σὲ λίγο μὲ τὸν δικό τους τρόπο...

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ, ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Ο ΠΥΡΓΟΣ εἶχε γιορταστικὴ ὄψη τὴν βραδυὰ ἐκείνη. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι οἱ ἔνοικοί του, ἔχουν βάλει σκοπὸ νὰ διασκεδάσουν. Στὴν μεγάλη αἴθουσα τελετῶν, τριγύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι μὲ πλούσια φαγητὰ καὶ ἀφθονο κρασί, καθόταν ὁ κόμης Οὐλριχ καὶ οἱ αὐλικοί του. Ἡ μελαγχρονὴ Φραντζέσκα, εἶχε τὴν τιμητικὴ θέσι καὶ ἡ λαΐδη Ἄννα δίπλα ἀριστερὰ της, τὸν μαρκήσιο; πού συνεχῶς τῆς ψιθύριζε κολακευτικὰ λόγια. Ὁ ἴδιος ὁ Οὐλριχ, δὲν φανόταν καὶ τόσο νὰ εἶναι ἐγκαρτιστημένος ἀπὸ ὅλα αὐτά. Διάφοροι κωμῆ κοὶ προσπαθοῦσαν νὰ γεμίσουν εὐθυμία τὴν ἀτμόσφαιρα κ' ἔκαναν χίλιες - δυὸ ἀνοησίες κάτω ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ κουστοῦνιμα τους. Οἱ γυναῖκες γλεντοῦσαν, οἱ ἄνδρες ἔπιναν κρασί ἀδιάκοπα καὶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζε συνεχῶς.

Οἱ φρουροὶ πού καθόντουσαν σ' σκοπιὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου κ' ἔφθανε μέχρι τὰ αὐτιά τους ἡ

μουσική, τα γέλια και η διασκέδασις γενικά των άφεντιάδων των, βλαστημούσαν την ώρα και την στιγμή που είχαν γεννηθή φτωχοί και δεν μπορούσαν κι' αυτοί να χαρούν την ζωή τους.

Ένας από αυτούς όμως, έκανε κάτι το τολμηρό. Έφθασε μέχρι εκεί που διασκεδάζαν οι άξιωματικοί με τον κόμη και τους αδελφούς του και χωρί να τον πάρη είδησι κανείς μπόρεσε να πάρη ένα μεγάλο φλασκί γεμάτο από μυρωδάτο κρασί. Οί συνάδελφοί του τον υποδέχθηκαν με χαρά και σε λίγο είχαν αποκτήσει κι' αυτοί την ψευδαίσθησι της μακαριότητος. "Όλα τώρα τα έβλεπαν πιο ώραια και χαρούμενα καθώς το άλκοολ, κυλούσε άόρατα μέσα στο αίμα τους.

Έκεινη την ώρα, φάνηκε ένα μεγάλο πλήθος μασκαράδων να πλησιάζη στην είσοδο του πύργου. Ήσαν όλοι ντυμένοι με τα πιο έξαλλα κοστούμια. Τραγουδούσαν και χόρευαν κι' έδειχναν ότι ήσαν ξένοιαστοι άνθρωποι.

— "Άλτ! φώναξε ο σκοπός που δεν ξεχνούσε και τα καθήκοντά του. Ποιοί είσατε έσείς; Τί γινεύτε έδώ τέτοια ώρα;

— Σε παρακαλώ φίλε μου ελτε ένας από αυτούς που φορούσε μια μάσκα λύκου, άφησέ μας να περάσουμε. Είμαστε καλλιτέχνες. "Αργήσαμε λίγο και οί καθυστερήσεις δεν άρέσουν στον κόμητα.

— Προτού περάσετε, φώναξε ένας στρατιώτης παρακλητικά. Κάντε μερικά νόμμερα και για μας.

— Τίποτα δεν είναι πιο εύκολο, ελτε ο άνθρωπος με την μάσκα του λύκου. Άμέσως άγαπητοί μου φίλοι...

Χωρίς καθυστέρησι, δύο από το πλήθος άρχισαν να επιδίδονται σε κάτι περίφημο άκροβατικά που κι' ο ίδιος ο Άρτουρο, ο ιμπρεσάριος με τον θίασο που είχε έρθει από το Μιλάνο. Θά χειροκροτούσε με την ψυχή του, άν τους έδλεπε. Ένας από τους δύο άκροβάτες, ήταν ένας ύψηλός, σωμας ξανθομάλλης με μια πελώρια ψεύτικη μύτη στο πρόσωπο κι' ο άλλος κοντοστούτης με μαύρη γενειάδα. Οί σκοποί, ξεκαθισμένοι στα γέλια άφησαν τους «καλλιτέχνες» να περάσουν...

Έν τω μεταξύ, μέσα στην αίθουσα, ο Άρτουρο και οί ήθοποιοί του, προσπαθούσαν να επιδείξουν την τέχνη τους. "Ο Ούλριχ και η παρέα του με άπροθυμία χειροκροτούσαν και έδειχναν ότι δεν τους συγκινούσε και τόσο το θέαμα. "Ο Άρτουρο, δεν έδινε και τόσο μεγάλη σημασία στις καλλιτεχνικές δάφνες. Έκείνον τον ενδιέφερε περισσότερο να γεμίξη το σακκούλι με φλουριά παρά τ' κεφάλι να είναι πλημμυρισμένο από δάφνινα στεφάνια και τ' στομάχι άδειο. Την στιγμή λοιπόν που έτοιμαζόταν να βγίη και να άναγγείλη ότι ο θίασός του, τελείωσε το πρόγραμμα του, ένα χέρι του έκλεισε το στόμα ενώ μια σφουριχτή φωνή του έλεγε ψιθυριστά στ' αυτί:

— "Άκουσε Άρτουρο, άν άγαπάς την ζωή σου. Πήγαινε να άναγγείλεις τους άδελφούς Καραμέλι. Πες ότι είναι οί μεγαλύτεροι άκροβάτες της Εύρωπης.

Τά μάτια του Άρτουρο κόντεψαν να πεταχθούν έξω από τις κόγχες. Με κόπο, έκανε νόημα συγκατανεύσεως, και τ' σφίξιμο του λαιμού του χαλάρωσε. Βγήκε τριελίζοντας στην μέση της πελώριας σάλλας και ελπε με βροντερή φωνή άνοίγοντας τ' χέρια διάπλατα:

— Και τώρα σάς παρουσιάζω, τους άδελφούς Καραμέλι. Τους μεγαλύτερους άκροβάτες της Εύρωπης. Κυρίες και κύριοι, εύγενικοί μου άρχοντες, χορτάστε θέαμα...

Άκόμα κι' ο ψυχρός κι' αδιάφορος Ούλριχ, έδειξε ενδιαφέρον για το περίφημο ζευγάρι των άκροβατών που περπατούσε με τόση εύχέρεια πάνω στον στρογγυλό σωλήνα που είχαν τοποθετήσει από την μία πλευρά στην άλλη της αίθουσας, σε δυο ψηλά άπέναντι παράθυρα. "Ο κοντόσωμος κρατούσε ένα ραβδί σιδερένιο κι' ο άλλος ο ξανθομάλλης με την μεγάλη μύτη ανέβαινε πάνω σ' αν μαιμού. Μόλις τελείωσαν τ' νόμμερό τους, με ένα άλλο βοήθησαν και οί δυο στην προεξοχή ενός παράθιου και από εκεί, άφου έβγαλαν τ' μάσκες που σκέπαζαν τ' πρόσωπά τους, υποκλίθηκαν προς τον Ούλριχ και την παρέα του,

— "Ο Ντάρντο! άκούσθηκε από το στόμα όλων.

✱

"Ο Ούλριχ, μόλις άνεγνώρισε τον Ντάρντο, πετάχθηκε όρθιος τρέμοντας από θυμό και με φωνή γεμάτη μίσος διάταξε:

— Συλλάβετε αυτούς τους ανθρώπους! Μή αφήσετε κανένα καλλιτέχνη να σάς ξεφύγη. Κλείστε τ' πόρτες κι' ανεβάστε την γέφυρα.

"Ο θίασος του Άρτουρο, συγκεντρώθηκε τρομαγμένος σε μια γωνιά, ενώ την ίδια στιγμή, ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων ντυμένοι με παρδαλά κοστούμια, εισχωρούσε με όρμη μέσα στην αίθουσα μπαίνοντας από κάθε πόρτα. Τραγουδούσαν, φώναζαν, χειρονομούσαν και έδειχναν με κάθε μέσον και τρόπο τ' ένθουσιασμό τους. Άρχισαν να άναποδογυρίζουν τ' έπιπλα και να συγκροώνονται με τους ανθρώπους του Ούλριχ που χρειάστηκε να περάση άρχετή ώρα για να συνέλθουν από την πρώτη έκπληξη. "Ο Ντάρντο με τον Πίχολο, τ' άκροβατικό ντουό που μέχρι πρό όλίγον σκόρπιζε την συγκίνησι με τ' θέαμα που παρουσίαζαν, τώρα πετούσε άναμμένους δαυλούς στα πρόσωπα των ίχθρων της πατρίδας των.

Το κάστρο του κόμητος Ούλριχ, δεν άντεξε και πολύ. "Ο μισός πληθυσμός της Λομβαρδίας, με επικεφαλής τους άτρόμητους κάτοικους της Γκρανέ-

τρία είχε ξεπαστρώσει στα γρήγορα τους μισομεθυμένους σκοπούς. Μεταχειρίστηκαν κάθε είδος όπλου στην επιχείρησή τους αυτή, από χασαπομάχαιρα μέχρι βέργες χοντρές που ανοίγουν φύλλο για γλυκά. Μια άλλη ομάδα επαναστατών είχε επιτεθεί στις φυλακές και έλευθέρωσε τους κρατούμενους. Οι μισοί στρατιώτες των κατακτητών σκοτώθηκαν ενώ οι άλλοι μισοί, παραδόθηκαν μόλις είδαν τα σκουρα...

Ο Ούλριχ, με την βοήθεια μερικών άφωτισμένων ανθρώπων του, κατώρθωσε στο διάστημα της μεγάλης αναταραχής να βρεθεί μαζί με την Φραντζέσκα, σε ένα μυστικό δωμάτιο, χρησιμοποιώντας κάποιο κρυφό διάδρομο του πύργου. Εκεί, αναγκάστηκε να σκοτώσει την πρώην έρωμένη του, γιατί αυτός αποβλέποντας στην διαφυγή του, ήθελε να πάρει τον μικρό Ρούντι μαζί του που θα τον είχε σαν προστατευτική άσπιδά. Η Φραντζέσκα όμως που φοβόταν, για την ζωή του παιδιού της, προσπάθησε να τον εμποδίσει και εκείνος, της κάρφωσε το στιλέτο του, στο στήθος. Ο Ούλριχ, στεκόταν, τώρα πίσω από την πόρτα του δωματίου, αντιχρόζοντας συνεχώς το πτώμα της Φραντζέσκας που ήταν πεσμένο εκεί μπροστά στα πόδια του και συνέθετε μια άνατριχιαστική εικόνα.

Ξαφνικά, άκουσε έναν χτύπο από πίσω του και μια φωνή να λέει παρακλητικά:

---Ανοιξτε μου για το όνομα του Θεού.

Ο Ούλριχ περισσότερο από περιέργεια παρά από συμπόνια, άνοιξε και είδε να στέκεται εκεί μπροστά του ο μαρκήσιος Ντι Γκρανέτζια που κρατούσε ένα γυμνό σπαθί στα χέρια.

---Είσαι η τελευταία μου έλπίδα, είπε ο μαρκήσιος στον κόμη. Άγαπητέ μου Ούλριχ, πρέπει να με σώσεις.

---Τί ζητάς να σε σώσω, απάντησε ο Ούλριχ με απογοήτευση. Έχασα την μάχη. Αφησέ με λοιπόν να αντιμετωπίσω την ήττα μου, μόνος...

---Αστα αυτά κόμη, τον διέκοψε ο μαρκήσιος. Βάσω στοίχημα ότι προετοιμάσεις την δραπέτευσή σου. Αν δεν κάνω λάθος θα προσπαθήσεις να χρησιμοποιήσεις το παιδί σαν άσπιδά. Θα έρθω κι' εγώ μαζί σου. Έσύ κι' ο Ρούντι είσατε οι μόνοι που θα με σώσετε από την σκληρήν εκδίκηση των συμπατριωτών μου. Έτσι...

Δεν πρόφθασε όμως να αποτελειώσει την φράση του γιατί εκείνη την στιγμή άνοιξε με πάταγο η πόρτα και φάνηκε στο κατώφλι της ο Ντάρντο, γεμάτος ιδρώτα και αίματα. Μπήκε σαν σίφουνας μέσα στο δωμάτιο.

---Πού είναι το παιδί μου; φώναξε άγρια.

Ο Ούλριχ, έτρεξε σε μια πόρτα που ήταν στο βάθος ενώ ούρλιαζε συγχρόνως, δείχνοντας τον μαρκήσιο.

---Αυτός είναι ο άνθρωπος που σε πρόδωσε Ντάρ...

ντο! Γιατί δεν τον σκοτώνεις;

---Θα τον σκοτώσω εγώ πρώτα, απάντησε ο μαρκήσιος. Δεν έχει όμως ξίφος...

---Χρειάζεται ξίφος; Νά, Ντάρντο, πάρε το δικό μου. Το σπαθί του Ούλριχ, πέρασε στα χέρια του Ντάρντο που γεμάτος λύσσα, προχώρησε εναντίον του μαρκήσιου.

---Σ' εύχαριστώ μαρκήσιε, για την υπηρεσία που μου προσφέρεις, τον ειρωνεύθηκε ο Ούλριχ καθώς έτοιμαζόταν να εξαφανισθεί. Λυπούμαι που δεν μπορώ να περιμένω για το αποτέλεσμα. Σου εύχομαι πάντως, καλή τύχη...

Και χάθηκε πίσω από την πόρτα...

---Φύγε από τον δρόμο μου, ούρλιαξε ο Ντάρντο στον μαρκήσιο. Πρέπει να σώσω το παιδί μου...

---Όχι Ντάρντο, δεν θα περάσεις. Έχουμε να κανονίσουμε έναν παλιό λογαριασμό οι δύο μας.

---Ακούσέ με, επανέλαβε ο Ντάρντο. Δεν μπορώ να σε νικήσω με το σπαθί. Έσύ θέλεις να δραπέτευσης κι' εγώ θέλω, πρέπει να σώσω το παιδί μου. Δεν πρόκειται να σ' εμποδίσω.... Φύγε... σε παρακαλώ.

---Δυστυχώς ο γιός σου είναι η μοναδική έλπίδα για την δραπέτευσή του Ούλριχ, απάντησε ο μαρκήσιος, και φυσικά και δική μου.

Ο Ντάρντο, σήκωσε ψηλά το σπαθί που κρατούσε στα χέρια του. Για άλλη μια φορά προσπάθησε να πείσει τον μαρκήσιο, αλλά δεν τά κατάφερε.

---Λυπούμαι, είπε ειρωνικά τώρα ο μαρκήσιος. Φοβάμαι αγαπητέ μου Ντάρντο, ότι πρέπει να σε σκοτώσω, αν θέλω να σώσω το τομάρι μου...

Επετέθηκε πρώτος κι' ο Ντάρντο, προσπάθησε να τον αποκρούσει: Οι λάμες των σπαθιών, αντίχρησαν ανατριχιαστικά. Ο Ντάρντο, άμυνόταν με παλληκαριά, αλλά διαρκώς ήταν υποχρεωμένος να υποχωρή μπροστά στην τέχνη και την πείρα του μαρκήσιου. Φυσικά ο Ντάρντο, ήταν άσος στο τόξο και περίφημος στο κοντάρι, αλλά στην ξυφομαχία, χρειαζόταν να πάρει πολλά μαθήματα ωσπου να γίνη τέλειος. Προσπαθούσε να παρατείνη την ζωή του και να κουράσει τον αντίπαλό του με την πονηρία και τα επιδέξια τεχνάσματα. Πηδούσε, δπισθοχωρούσε, έτρεχε μπροστά, στα πλάγια, αλλά ο μαρκήσιος, όλο και περισσότερο άπλωνε τα δίχτυα του θανάτου τριγύρω του.

Σε μια στιγμή, κατώρθωσε να μπλοκάρει τον Ντάρντο κοντά στον τοίχο και έτοιμαζόταν να τον καρφώσει με το ξίφος του. Ο Ντάρντο, έριξε ένα βλέμμα απελπιστικό γύρω. Προσπάθησε να βρει μια σανίδα σωτηρίας, κάτι που θα τον έβγαζε από το χείλος της καταστροφής. Ξαφνικά, μια ιδέα πέ...

ρασε μέσα από το μυαλό του, βλέποντας δίπλα του το σχοινί που συγκρατούσε τον πολυέλαιο με τα κεφάλια που άναβε πάνω από τα κεφάλια τους. Δεν είχε καιρό για χάσιμο...

Χωρίς καθυστέρηση λοιπόν, σήκωσε το ξίφος του και το έκοψε πέρα για πέρα το σχοινί. Εύτυχως, ήταν εγκαίρως η ενέργειά του, ο μαρκήσιος, αν άργούσε λίγο ακόμα θα τον είχε στείλει τώρα στον παράδεισο. Το δωμάτιο βυθίστηκε σε βαθύ σκοτάδι, καθώς ο πολυέλαιος έπεφτε με κρότο πάνω στο πάτωμα. Ο μαρκήσιος, έβριζε θεούς και δαίμονες και κουνούσε δεξιά - αριστερά το ξίφος. Ο Ντάρντο, κράτησε όσο μπορούσε την βαρεία άναπνοή του που η κούραση την είχε κάνει βαρύτερη ακόμα και προσπάθησε να βγεί από το δωμάτιο.

--Δεν μπορείς να με δής, ψιθύρισε ο Ντάρντο, αλλά εγώ μπορώ όμως:

Ο μαρκήσιος, γύρισε προς μέρος που ακούστηκε η φωνή και βύθισε το ξίφος του σε έναν φανταστικό έγχρο. Βλαστήμιες ξέφυγαν από το εύγετικό του στόμα, για το παιχνίδι που του είχε σκαρώσει ο άξεστος αντίπαλός του.

--Τώρα που είμαστε στο σκοτάδι, συνέχισε ο Ντάρντο το ξίφος σου είναι άχρηστο. Δεν φταίω εγώ όμως για ό,τι σου συμβή. Μόνος σου ζήτησες αυτή την λύση.

--Νά σε πάρη ο διάβολος, μούγγρισε ο μαρκήσιος. Έλα πιο κοντά μου αν μπορείς. Έλα λοιπόν καταραμένη χωρική...

Εκείνη την στιγμή ένοιωσε πολύ κοντά του την λάμπα του σπαθιού του Ντάρντο και την απέκρουσε άμέσως. Τα μάτια του που άρχισαν να συνηθίζουν στο σκοτάδι, είδαν την σιλουέτα του Ντάρντο ακριβώς απέναντί του. Έτρεξε να τον καρφώσει, αλλά με την όρμη που είχε καρφώθηκε ο ίδιος στο σπαθί του αντίπαλου του. Άφησε να του ξεφύγει μία κραυγή πόνου κι έπεσε άνασχελα στο πάτωμα.

Ο ΡΟΥΝΤΙ ΚΙΝΑΤΝΕΤΕΙ

Ο ΝΤΑΡΝΤΟ από το σκοτάδι και την φρίκη, πέρασε σε άλλο δωμάτιο που ήταν φωτισμένο με ένα λυχνάρι. Κατάλαβε από την επίπλωσή του, ότι θα έπρεπε να είναι το δωμάτιο του Ρούντι. Τώρα όμως ήταν άδαιο κι αυτό του έσφιγγε περισσότερο την καρδιά. Είδε μία μυστική πόρτα κοντά στο τζάκι και χωρίς να διστάση την έσπρωξε και ακολούθησε έναν διάδρομο που βρήκε μπροστά του. Έβγαυε στον εξώστη του πύργου, στην ανατολική πλευρά...

Κάτω στην αυλή, ένας όμιλος χωρικών όπλισμένων με κάθε μέσον, κουνούσαν τις γροθιές τους απειλητικά και έξεστομίζαν βαρείες κατάρες στον Ούλριχ που τραβούσε προς την κεντρική πύλη.

Μπροστά του είχε σαν προστατευτική ασπίδα, τον μικρό Ρούντι που προχωρούσε με τα χέρια δεμένα και ένα μαχαίρι στον λαιμό. Μόλις αντίκρισε τον Ντάρντο, φώναξε ο Ούλριχ:

--Άνοιξε την γέφυρα. Αν ανακατευθής κανένας το παιδί θα πεθάνει άμέσως...

Ο λαός είχε κερδίσει την μάχη της ελευθερίας του, αλλά η μάχη του Ντάρντο για την σωτηρία του γιου του, φαινόταν χαμένη. Έχωσε τα νύχια του νευρικά, στον πέτρινο τοίχο που άκουμπουσε μη πέση και δάγκωσε το χέιλη του. Όλα θα ήταν μάταια γι' αυτόν τώρα αν έπαινε ο μικρός του Ρούντι να υπάρχει. Ξαφνικά, ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του. Γύρισε και μπροστά του είδε τον μουγγό φίλο του των Πίκκολο. Ο Πίκκολο όμως βαστούσε κάτι που εκείνη την στιγμή ήταν πιο πολύτιμο από τις ωραιότερες κουβέντες και λόγια - ένα τόξο. Γεμάτος λαχτάρα ο Ντάρντο τ' άρπαξε από τα χέρια του Πίκκολο και μουρμουρίζοντας μία προσευχή σκόπευσε.

--Θεέ μου! ακούσθηκε η φωνή της λαίδης Άννας που είχε βγεί από το δωμάτιό της και παρακολουθούσε δουδή την σκηνή. Θα σκοτώσει το παιδί...

Μέσα στην νεκρική σιγή που ήταν άπλωμένη όλονυρα, το βέλος, σφύριξε ανατριχιαστικά τραδώντας όλοταχώς για τον στόχο του. Ο Ούλριχ, δεν είχε πάρει είδηση, τίποτα. Προχωρούσε αργά αλλά σταθερά, έχοντας πάντα μπροστά του την ζωντανή ασπίδα που τον προστάτευε. Απότομα χωρίς να καταλάβη ένοιωσε το βέλος να καρφώνεται στο λαιμό του. Ο άλλοτε παντοδύναμος κατακτητής της Λομβαρδίας, δεν πρόλαβε ούτε άχνα να βγάλει. Τα χέρια του παρέλυσαν και σωριάστηκε κάτω σαν άδαιο σακί. Ο Ρούντι έτρεξε να χωθή στην άγκαλιά του πατέρα του, που τον έσφιξε στοργικά και έκλαιγαν κι' οι δυο από την χαρά τους. Η λαίδη Άννα, στηρίχθηκε στην υπηρέτριά της, για να μη πέση...

..

Όταν ήσυχασαν τα πράγματα κι' άρχισαν να μαζεύουν τους τραυματίες, η λαίδη Άννα πλησίασε τον Ντάρντο, που κρατούσε ακόμα στην άγκαλιά του τον μικρό Ρούντι. Τριγύρω τους, έπικρατούσε ακόμα ατμόσφαιρα που προέδιδε τί είχε προηγηθεί. Κορμιά νεκρά κι' από τις δύο παρατάξεις γέμιζαν το έδαφος και οι αιχμαλωτοί Γερμανοί στρατιώτες, βάδιζαν με σηκωμένα τα χέρια, εκεί που τους υποδείκνυαν οι άνδρες του Ντάρντο. Η σκηνή είχε κάτι το φοβερό αλλά και το έλπιδοφόρο συνάμα. Η μάχη είχε τελειώσει με το μένος των Ίταλων πατριωτών που κατώρθωσαν να αποτινάξουν τον ζυγό της σκλαβιάς από πάνω τους.

Ὁ Ντάρντο, ἦταν τώρα κύριος τῆς καταστάσεως. Τὸ ὄνειρό του νὰ ξαναδῇ τὴν πατρίδα του ἐλεύθερη εἶχε γίνει πραγματικότητα. Ἡ ὀχλαγωγία εἶχε σταματήσει πλέον καὶ μὰ νεκρική σιγή ἀπλώθηκε ἐκεῖ πού λίγο πρὶν ἀντηχοῦσαν κλαγγές ὀπλων, φωνές ἐνθουσιασμοῦ, βογγητά καὶ πόνοι. Ἡ λαίδη Ἄννα, ἐννοιωθε ἓνα δάγκωμα στὴν καρδιά. Φοβόταν ἀλλὰ καὶ χαϊρόταν συγχρόνως. Βρισκόταν φυσικά μόνη καὶ ἀνυπεράσπιστη στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων πού λίγες ὥρες πρὶν ὁ στρατὸς τοῦ Αὐτοκράτορός της, τοὺς κρατοῦσε σκλαδωμένους.

Τί παράξενο ὅμως! Αὐτὸν πού στὴν ἀρχὴ τὴν τρώμαζε, τὸν ἔβλεπε σὰν μοναδική της σωτηρία. Ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξί της, τὴν γέμιζε ἓνα ἀκαθόριστο συναίσθημα καὶ ἡ ἐλπίδα φτεροκοποῦσε μπροστὰ στὰ μάτια της. Μιά μυστικὴ φωνή, σιγανὴ καὶ γεμάτη ἀπλότητα τὴν καθυσέχαζε στοργικά καὶ τὴν ἔκανε νὰ πιστεῦν ὅτι ἡ θέσι της, ἦταν ἐκεῖ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, τοὺς χωριάτες πού προηγουμένως τοὺς ἔβλεπε σὰν κατώτερα ὄντα. Τώρα, τῆς φαινότουσαν διαφορετικοί. Ἄλλοτε, τῆς ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ὁ ἀποκρουστικοὶ ἐνῶ αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνεκάλυπτε καινούργια χαρίσματα καὶ ὁμορφιές πάνω τους.

Ἡ λαίδη Ἄννα στάθηκε σιωπηλὴ μέ κατεδρασμένο τὸ κεφάλι, δίπλα στὸν ἄνθρωπο πού γιὰ τὴν ὥρα ἦταν ὁ ἐξουσιαστής της. Δὲν τολμοῦσε νὰ ἀκουμπήσῃ τὸ βλέμμα της στὴν μορφὴ του. Θέλησε κάτι νὰ πῇ, ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα. Ὁ Ντάρντο, τὴν κύταξε στοργικά, ἐνῶ ἓνα χαμόγελο ἀνοίγε τὰ χεῖλιά του.

---Καὶ πάλι εἶμαι αἰχμάλωτός σου; τοῦ ψιθύρισε.

---Ναί, τῆς ἀπάντησε. Σὲ πειράζει αὐτό;

---Γιατί ὄχι; Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ σὰν σκλάβος. Τώρα καταλαβαίνω πόσο δίκιο εἶχατε πού ἀγωνιζόσαστε τόσον καιρὸ γιὰ τὴν ἐλευθερία σας.

Ὁ Ντάρντο χαμογέλασε. Ὅσοτερά τὴν κύτταξε κατὰματα καὶ τῆς εἶπε:

---Εἰσαι ἐλεύθερη νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου.

---Κι' ἂν θέλω νὰ μείνω;

Ὁ Ντάρντο πού κατάλαβε τὸ νόημα τῶν λέξεών της, τῆς χαμογέλασε μέ κατανόησι.

---Ἀκουσα ὅτι ὁ αὐτοκράτορας Μπαρμπαρόσα θέλει νὰ ἐνώσῃ τὸν οἶκον του μέ τὰ δεσμά τοῦ γάμου μέ τὴν Λομβαρδία. Ἀληθεύουν αὐτά; τὴν ρώτησε μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

---Κι' ἐνῶ, εἶπε ἐκεῖνη πού ἀνεκάλυπτε ὅτι ὁ Ντάρντο εἶχε ἀρχίσει νὰ μπαίνει στὸ νόημα. Θέλεις νὰ συζητήσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

---Νὰ ρωτήσουμε ὅμως καὶ τὸν Ροῦντι, ψιθύρισε ὁ Ντάρντο κυττάζοντας τὸ γυιό του πού στεκόταν δίπλα τους καὶ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησι τοῦ πατέρα του μέ τὴν ὁμορφὴ λαίδη Ἄννα. Λοιπὸν Ροῦντι, θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σοῦ χαρίσω μιὰ καινούργια μαμά;

Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι ὁ μικρὸς, ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴν λαίδη Ἄννα πού τὸν φιλοῦσε κι' αὐτὴ τριφερὰ στὸ κεφάλι.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

---Δέν σου είπα νά μὴν πηγαίνης στὴν παρέα τοῦ Κολαρνώ; τὴν ρωτοῦσε σὲ λίγο γεμάτος θυμὸ. Νά πᾶς ἀμέσως στὸ δωμάτιό σου.Θά σέ κλειδώσω ἐκεῖ...

Μόλις τὴν κλείδωσε κι' ἔφυγε, μὲ ἓνα ἄλλο κλειδί ἀνοιξε ὁ Προσπέ καὶ εἶπε στὴν ἐντρομὴ Ἰσαβέλα. ---Μὴν φοβάστε δεσποινίς. Εἰμαι ἐγὼ ὁ Λουσιέ...

---Μήπως θέλετε δεσποινίς νά σᾶς φανῶ σὲ τίποτα χρήσιμος; Θέλετε νά στείλετε κανένα γράμμα στὸν κ. μαρκήσιο;
---Φοβάμαι Προσπέ, εἶπε ἐκείνη. Ἄλλὰ ξέρω

ὅτι θὰ μὲ βοηθήσης...
"Ὅτερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ μαρκήσιος Κολαρνώ ἔπαιρνε ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἰσαβέλα πού τοῦ ἔκλεινε ἓνα ραντεβού.

Ὁ μαρκήσιος Κολαρνώ, ἔφθανε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο Μπρισάκ. Ἀναρωτιόταν μόνον γιὰ τὸ ἔλεγε ἡ Ἰσαβέλα νά πᾶς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ξαφνικά ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ

στὸ κατώφλι τῆς ἐμφανίσθηκε ὁ Λουσιέ.
---Τί γυρεύεις ἐδῶ Προσπέ; ρώτησε.
---Περάστε καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω.
---Ἐσὺ μοῦ ἔστειλες αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

---Ναί, απάντησε ο Λουσιέ και σέ πληροφορώ
ότι ο ιδιοκτήτης αυτού του ξενοδοχείου είμαι εγώ.
Δέν είμαι ο Προσπέ Λουσιέ ούτε κι' εσύ είσαι
πραγματικός μαρκήσιος.

---Πάψτε νά με προσβάλετε κύριε.
---Μήπως θά καλέσης την αστυνομία; Τότε ά-
γαπητέ μου θά ματαιωθούν και τὰ δικά σου τὰ
σχέδια. Γιατί δέν δέχεσαι νά συνεργασθούμε;

---Τί θέλετε από μένα κύριε;
---'Αγαπᾷς την 'Ισαβέλα Λουπιάν;
---Σᾶς ενδιαφέρει;
---Ναί... Γιατί ἂν τήν αγαπᾷς δέν θά δεχθῆς

αὐτό πού θά σοῦ προτείνω. "Αν ὅμως ἐνδιαφέρε-
σαι μονάχα γιά τήν προίκα της, θέτω στήν διάθε-
σί σου δύο χιλιάδες χουσά λονδοβίγια. Δέχεσαι;
---Καί τί πρέπει νά κάνω;

Συνεχίζεται

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ
Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΙΝΧΟΤΕΡ
ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΛΟΥΝΤ
ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ
ΔΟΚΤΟΡ ΤΖΕΚΥΛ
ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ
ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ
Μ Π Ε Ν Χ Ο Υ Ρ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ!

Ο βασιλιάς της ζούγκλας, ο θρυλικός ΤΑΡΖΑΝ, κάνει ξανά την εμφάνισή του, σε μία μεγαλειώδη και έντελως πρωτότυπη περιπέτεια, πού θα δημοσιευθή στο επόμενο τεύχος του ΤΑΜ - ΤΑΜ, με τον τίτλο

ΤΑΡΖΑΝ Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Θά συγκινήσει και θά συναρπάσει όλους τους φίλους της ζω-
τανής περιπέτειας.

ΤΑΜ ΤΑΜ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

ΡΙΟ ΜΠΡΑΒΟ - ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ - ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ - ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ
ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ - ΣΚΑΡΑΜΟΥΣ - ΑΛΑΜΟ - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΞΕΡΕ
ΠΟΛΛΑ - ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΒΕΛΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Γραφεία: Πραξιτέλους 1 — 5ος όροφος, Νο 1 και 2 — Τηλέφ. 35.271

Υπεύθυνος: Θ.Ε.Μ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ — Πραξιτέλους 1

Καλλ. Διευθ. Κ. Ραμπαζής